
Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Kwiecień
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa

Bóg tak bardzo nas kocha, iż nie może nam pozwolić na to, byśmy przespali nasze życie w nieświadomości naszego stanu duchowego i czasów, w jakich żyjemy.

Myśl dnia

„»Obudź się, który śpisz, i powstań z martwych, a zajaśnieje ci Chrystus« (Ef. 5,14). Teraz jest czas, kiedy każdy wyznawca Kościoła powinien czekać, czuwać i działać. Dzięki wierze w Jezusa Chrystusa mamy być pełni wigoru dla Boga. Każdy mężczyzna, kobieta i dziecko, którzy poznali prawdę, powinni umieć rozpoznawać znaki czasu. Słabość i nieskuteczność Kościoła muszą minąć. Twórcza moc z wysokości musi udzielić życia ludziom, którymi Bóg się posłuży, aby byli w stanie współpracować z boskimi czynnikami. Kościół, który Bóg wyposażył w niebiańską prawdę, nie może być martwy i tkwić w występkach i grzechach” (*Review and Herald*, 17 I 1893).

Wstęp do zbierania darów

Zechciejmy dzisiaj utożsamić się z małym chłopcem wspomnianym w Biblii — z tym, który przyniósł ze sobą jedzenie, kiedy przyszedł słuchać wspaniałych nauk Jezusa. Mogę sobie wyobrazić, jak Andrzej pyta go: „Czy pozwolisz Panu użyć twoje ryby i chleb?” Wtedy ta niewielka ilość pożywienia, które miał ze sobą, mogła być użyta do nakarmienia tysięcy ludzi. Być może nie mamy wiele do dania, ale nie powstrzymujmy się od dawania tego, co mamy. Jedynie wtedy, gdy dajemy, pozwalamy Panu dokonywać wspaniałych rzeczy.

To, co dajemy Panu dzisiaj, On obiecuje użyć w równie cudowny, jak wtedy, sposób.

Tekst biblijny i pieśni

Ef. 5,4

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Sobota jest dniem odpoczynka i radości*

Pomoce: Klocki Lego.

Nauka: Dary są dawane po to, by sprawiały radość i by się nimi dzielić.

- Plan:
1. Jeśli we właściwy sposób będziemy spędzać sobotę, otrzymamy błogosławieństwo, które Bóg obiecał w swoim Słowie.
 2. Jest tak wiele radosnych zajęć, jakie możemy połączyć ze świętowaniem soboty.

Na gwiazdkę Józek dostał klocki Lego. Klocki Lego to plastikowe klocki do budowania. Są produkowane z myślą o dzieciach w każdym wieku. Im starsze dziecko, tym trudniejsze rzeczy może z nich budować.

Dziewięcioletni Jurek dostał takie klocki Lego, z których można było zbudować wspaniały zamek. Niestety, zanim zdążył to zrobić, musiał wraz z rodzicami wyjechać na kilka dni do krewnych. Przez trzy długie dni nie mógł się doczekać powrotu do domu, by znowu podjąć pracę przy budowie zamku. Rodzice Jurka tak zaplanowali powrót do domu, że przyjechali późnym wieczorem, tak że dzieci powinny już iść spać. Kiedy Jurek wszedł do domu, natychmiast pobiegł do swojego pokoju i zaczął budować zamek. Mama pozwoliła chłopcu pobawić się jeszcze chwilę, ale później przypomniała mu, że powinien zaraz kłaść się do łóżka. Jurek, rozgniewany, pytał, dlaczego musi iść spać, ponieważ chciał dokończyć budowę zamku. Kiedy mama nie ustępowała, położył się wreszcie do łóżka, ale był bardzo niezadowolony.

Rano zauważył, że jego młodsza siostra przygląda się z zainteresowaniem zamkowi.

— Odejdź — wrzasnęła na nią, odpychając ją od stołu.

Dziewczynka niczego nie dotknęła, ale on tego nie zauważył. Był tak zafascynowany swoim zamkiem, iż nie chciał, żeby ktokolwiek mu przeszkadzał, nim dokończy budowę.

Rodzice zaczęli się zastanawiać, czy to Jurek ma nowy prezent, czy też prezent ma Jurka?

Jezus pragnie, byśmy cieszyli się cennym darem, jakim jest sobota, ale nie życzy sobie, byśmy czuli się niewolnikami tego daru. Jezus powiedział kiedyś: „Sabat jest ustanowiony dla człowieka, a nie człowiek dla sabatu” (Mar. 2,27).

Plan kazania

„Obudź się, który śpisz” (Ef. 5,14)

- A. „DLATEGO POWIEDZIANO: OBUDŹ SIĘ, KTÓRY ŚPISZ (...) A ZAJAŚNIJE CI CHRYSYTUS”
1. Jest to niewątpliwie jedno z najmocniejszych ewangelicznych wezwań:
 - a. Faktycznie jest to wezwanie do zmartwychwstania.
 - b. Ten fakt powinien pobudzać nasze serca i wrywać nas ze stanu duchowego uśpienia.
 2. Zdumiewa mnie fakt, iż to wezwanie do zmartwychwstania jest skierowane do drzemiących duchowo wyznawców Kościoła (I Kor. 11,30).
- B. „OBUDŹ SIĘ, KTÓRY ŚPISZ, I POWSTAŃ Z MARTWYCH”
1. „Dlatego powiedziano”.
 - a. Wezwanie pochodzi od Tęgo, który powiedział: „Jam jest Alfa i Omega, początek i koniec” (Obj. 1,8 BG).
 - b. „Amen, świadek wierny i prawdziwy” (Obj. 3,14).
 - c. „Który ma oczy jak płomień ognia” (Obj. 2,18).
 - d. „Znam uczynki twoje” (Obj. 3,15).
 2. „Obudź się, który śpisz”.
 - a. Jesteś niewrażliwy; twoje oczy i uszy są zamknięte na prawdę, nie masz właściwego zrozumienia swego prawdziwego stanu.
 - b. Masz fałszywe poczucie bezpieczeństwa (Łuk. 12,16-20).
 - c. Znajdujesz się w stanie całkowitej duchowej bierności (Przyp. 24,27-30).
 3. „Powstań z martwych”.
 - a. Martwy przez upadki i grzechy (Ef. 2,1-6).
 - b. Niektórzy są dwakroć obumarłymi (Judy 12).
 4. „Masz imię, że żyjesz”.
 - a. Jakie to smutne — nazywać się chrześcijaninem, a jednak być martwym duchowo (Obj. 3,1).
 - b. Właściwym miejscem dla umarłych jest cmentarz, a nie zbór.
 - c. Oby Bóg w swym miłosierdziu przywrócił życie tym z nas, którzy są martwi duchowo.
 - d. Zastanów się nad stanem Laodycejczyków (Obj. 3,14-17).

C. A CHRYSYTUS DA CI ŻYCIE

1. Dopóki drzemiesz, dopóty światło, choćby najjaśniejsze i najczystsze, świeci nad tobą na próżno.
 - a. Światło świecące nad grobem nie wpływa na umarłego.
 - b. Jak długo ostrzeżenia zawarte w Słowie Bożym nie obudzą cię, tak długo wszelkie pouczenia z Biblii nie będą miały na ciebie zbyt wielkiego wpływu.
 - c. Chrystus stara się obudzić cię z drzemki pozornego bezpieczeństwa i zadowolenia z siebie, abyś zrozumiał, że jesteś zgubiony.
 - 1) syn marnotrawny (Łuk. 15, 11-17),
 - 2) bogaty rolnik (Łuk. 12, 16-20),
 - 3) prorok Jonasz (Jon. 4, 5-8).
2. Wezwanie Chrystusa, mające obudzić nas z duchowego snu, oznacza, że:
 - a. On niewiele może dla nas zrobić, jeśli z Nim nie współpracujemy.
 - b. Najmocniejsze kazania nie pomogą nam, jeśli nie odpowiemy na Boże wezwanie.
 - c. Zanim nastąpi koniec, Bóg w swoim miłosierdziu pozwoli, by niektórzy z nas przeszli przez próby i trudności, aby obudzić nas ze snu i uświadomić nam konieczność trwania w duchowej czujności.
3. Bóg da ci światło:
 - a. Światło jest szczególnym darem Boga — On sam jest źródłem światła (Jan 1, 1-12).
 - b. Zadanie światła jest trojkiego rodzaju — ma ono:
 - 1) objawić nam nasz prawdziwy stan (Obj. 3, 14-17; Job 42, 5-6).
 - 2) oświetlić drogę prowadzącą do królestwa Bożego (Ps. 43, 3).
 - 3) umożliwić nam uniknięcie pułapek grzechu (Ps. 119, 9.105).
4. Jak cudownie będzie, gdy Duch Święty obudzi lud Boży z drzemki:
 - a. By podnieść nas ze snu grzechu i niewierności.
 - b. By dać nam nowe życie.
 - c. By przyodziać nas w moc wiecznej prawdy Bożej.
 - d. Czy nie powinniśmy modlić się gorliwiej o doświadczenie zmartwychwstania?
 - e. Bóg spełni swoją obietnicę i da nam światło, byśmy mogli je przekazać innym (Iz. 42, 6; 49, 6).
 - f. „Nawróćcie się do mnie, wtedy i Ja zwrócę się ku wam” (Mal. 3, 7).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Kwiecień
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa

Ożywienie

Przygotowanie i modlitwa idą ze sobą w parze. Zanim będziemy dostatecznie przygotowani do pracy dla Boga, musimy być pewni Jego prowadzenia i kierownictwa.

Myśl dnia

„Kto byłby gotowy na spotkanie Chrystusa, gdyby przyszedł On dzisiaj na obłokach niebios? Przypuśćmy, że zostalibyśmy przeniesieni do królestwa niebieskiego tacy, jacy jesteśmy. Czy bylibyśmy gotowi przyłączyć się do świętych Bożych i żyć zgodnie w królewskiej rodzinie jako dzieci niebiańskiego króla? Jak przygotowałeś się na sąd? Czy zawarłeś pokój z Bogiem? Czy współpracujesz z Nim? Czy starasz się pomagać tym, którzy żyją wokół ciebie, w twoim domu, w sąsiedztwie, a nie zachowują przykazań Bożych? (...) Czy przygotowujemy się na spotkanie Króla?” (*Maranatha*, s. 98).

Wstęp do zbierania darów

Nasze dary pomagają pełnić misję Kościoła. Kościół jest za chrześcijańską edukacją, światową ewangelizacją, wspólną chrześcijańską, budowaniem zborów i szkół, służbą nauczycielską i kaznodziejską, programami służącymi duchowemu rozwojowi, niesieniem pomocy w sytuacjach kryzysowych oraz za tym wszystkim, co wzbudza w sercu człowieka wiarę.

Nasze dary służą właśnie tym i wielu innym celom. Przynosząc swoje dziesięciny i dary, pamiętaj, że pomagamy wypełniać misję Kościoła zleconą nam przez naszego Pana w celu ogłoszenia dobrej nowiny mieszkańcom świata.

Tekst biblijny i pieśni

Amos 4, 12-13

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

To nie ja!

Pomoce: Jakieś potłuczone przedmioty — szklanka, kubek, dzbanek itp.

Nauka: Nie jest łatwo przyznać się do winy, jeśli uczyniliśmy coś złego.

- Plan: 1. Często mówimy: „To nie ja!”, kiedy zdarza się nam coś zbroić.
2. Nie czujemy się dobrze, wiedząc, że jesteśmy winni.
3. Weź na siebie winę, ale także przyjmij przebaczenie.

Te rzeczy są zniszczone, prawda? Potłuczone na kawałki. Czy wiecie, czym wcześniej były te kawałki szkła? To była (szklanka, kubek, dzbanek itd.).

Czy kiedykolwiek stłukliście coś w domu? Nie czuliście się wtedy dobrze, prawda? Martwiliście się, co rodzice powiedzą i zrobią, gdy się o tym dowiedzą. Tak więc czasami wymyślamy usprawiedliwienia albo staramy się zrzucić winę na kogoś innego.

W pewnym czasopiśmie zamieszczony został krótki komiks. Opowiadał o rodzinie składającej się z rodziców i trojga dzieci. Pewnego razu coś stłukło się w domu. Rodzice udali się do pokoju, w którym bawiły się dzieci, i zapytali: „Kto to zrobił?” Dzieci, jedno po drugim, odpowiadały: „To nie ja!” „To nie ja!” „To nie ja!”, a w kącie pokoju stało małe, niewidzialne lichy w koszulce z napisem „To nie ja” i chichotało złośliwie.

Jednak tak naprawdę to nie ma osoby o imieniu „To nie ja”. To ktoś z dzieci coś stłukło. Czy kiedykolwiek zdarzyło się wam, że powiedzieliście „To nie ja”, chociaż to wy nabroiliście? Może rozbiliście szklankę czy stłukliście lampę albo wybiliście szybę w oknie? Nie czuliście się wtedy zbyt dobrze, prawda? Nawet wtedy, gdy mówiliście „To nie ja”, czuliście się winni. Czuliście się przygnębieni dopóty, dopóki cała sprawa nie wyszła na jaw. Chociaż rodzice dowiedzieli się, że to wy zawiniлиście, to jednak czuliście ulgę, że już nie musicie kłamać.

Ponadto mogliście teraz przyjąć przebaczenie. Większość rodziców, podobnie jak Bóg, przebacza nam popełnione zło. Jednak nie możemy otrzymać przebaczenia, jeśli nie wyznamy winy. Bóg i rodzice pragną nam wybaczać.

„To nie ja?” A jednak czasami to właśnie ja. Jednak mogę otrzymać przebaczenie, jeśli szczerze przyznam się do winy.

Plan kazania

Przygotuj się na spotkanie z Bogiem

A. HISTORYCZNE PODŁOŻE TEKSTU PRZEWODNIEGO

1. Odstępstwo w starożytnym Izraelu (Oz. 11,7; Jer. 14,7).
2. Bóg karmił swój lud, by ponownie przyprowadzić go do siebie (Jer. 7,28).

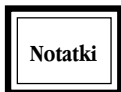
B. „PRZYGOTUJ SIĘ NA SPOTKANIE TWOJEGO BOGA, IZRAELU!” (Am. 4,12)

1. Jest to przesłanie dla ludu Bożego, a nie dla świata:
 - a. „Wołaj na całe gardło, nie powściągaj się, podnieś jak trąba swój głos i wspominaj mojemu ludowi jego występki, a domowi Jakuba jego grzechy!” (Iz. 58,1).
 - b. „Jestem posłany tylko do owiec zaginionych z domu Izraela” (Mat. 15,24).
2. To poselstwo wskazuje, że lud Boży nie jest przygotowany. Potwierdza to poselstwo do Laodycei (Obj. 3,14-17).
3. Bóg jest wielce zatroskany stanem swego ludu.
 - a. Jezus płakał nad stanem swojego ludu w Jego czasach (Łuk. 19,41-44).
 - b. Co On chce uczynić z naszym brakiem duchowego przygotowania?
4. Zalecenie w tekście przewodnim wskazuje na to, że musimy coś uczynić ze swojej strony.
 - a. Musimy pozwolić Bogu, by oczyścił nas przez swoje Słowo (I Jana 3,1-4; I Piotra 1,23).
 - b. Mamy być oczyszczeni we krwi Baranka (Iz. 1,16; I Piotra 1,18-19).
 - c. Pozwólmy Bogu przyodziać nas w szatę sprawiedliwości Chrystusa (Iz. 64,6; 61,10).
 - d. Musimy mieć szatę weselną (Mat. 22,1-22).
 - e. Trzeba przygotować serce (II Kron. 19,3; Ezdr. 7,10; Ezech. 36,25-26).
 - f. Jak bardzo potrzebujemy tego poselstwa w tym czasie! Lud Boży znajduje się bowiem w niepokojącym stanie letniości (Obj. 3,16).

C. MIEJSCE SPOTKANIA BOGA Z JEGO LUDEM

1. W czasie osobistej modlitwy.
 - a. Tutaj modląc się może otworzyć serce przed niebiańskim Ojcem, który najlepiej rozumie wszystkie jego potrzeby (Mat. 6,6).
 - b. Tutaj może wyznać Bogu to, czego nie wyzna żadnemu człowiekowi.

- c. Są takie sprawy w naszym życiu, których nie zrozumieliby nawet nasi najbliżsi.
- 2. W czasie rodzinnego nabożeństwa.
 - a. „Albowiem gdzie są dwaj lub trzej zgromadzeni w imię moje, tam jestem pośród nich” (Mat. 18,20).
 - b. Bóg ceni takie spotkania, więc i my powinniśmy je doceniać.
- 3. W czasie nabożeństwa w zborze, kiedy wierzący gromadzą się w budynku słusznie nazywanym domem modlitwy.
 - a. Jest to miejsce, w którym Pan pragnie się spotykać z całym swoim ludem (Iz. 56,7; Dz. 3,1-3).
 - b. Bóg udzielił specjalnych wskazówek co do tych spotkań (Joel 2,15-17).
- 4. Jednak przede wszystkim Pan pragnie spotykać się z nami u tronu łaski.
 - a. „Przystąpmy tedy z ufną odwagą do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli łaskę ku pomocy w stosownej porze” (Hebr. 4,16).
 - b. Jest nieodzowna potrzeba codziennego spotkania się z Panem.
 - c. Ci, którzy nie przychodzą do tronu łaski, będą wołać do gór i pagórków, by ukryły ich przed obliczem Tego, który opuści tron łaski i zasiądzie na tronie sędziowskim (II Kor. 5,10).
- 5. Oto poselstwo dla nas: „Przygotuj się na spotkanie twójgo Boga, Izraelu!” (Am. 4,12).
 - a. Zwróćmy szczególną uwagę na to poselstwo i koniecznie przygotujmy się na spotkanie z Panem.
 - b. Jeśli to uczynimy, nie będziemy się lękać chwili, kiedy przyjdzie powtórnie, aby wziąć nas do swego domu.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Kwiecień
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa

Ewangelizacja przez literaturę

Ewangelia sumuje się w jednym słowie: „życie”. Jezus pragnie wkroczyć w twoje życie w taki sposób, abyś mógł nie tylko cieszyć się jego pełnią, ale i dzielić je z innymi.

Myśl dnia

„Młodzież w pełni powinna zrozumieć głęboką prawdę leżącą u podstaw wypowiedzi Bożej, że u Niego »jest źródło życia« (Ps. 36,10). On jest nie tylko Początkiem wszechrzeczy, lecz Życiem wszystkiego, co żywe. To Jego życie spływa na nas w promieniach słonecznych, w czystym świeżym pożywieniu, które buduje nasze ciało i utrzymuje siły. Każda godzina naszego życia, ba, każda chwila naszego istnienia jest przez Niego utrzymywana. Wszystkie Jego dary, z wyjątkiem skażonych przez grzech, prowadzą do życia, zdrowia i dają pogodę ducha” (*Wychowanie*, s. 139).

Wstęp do zbierania darów

Czym jest Kościół? Czasami mówimy: „Kościół powinien zrobić to!” albo „Kościół powinien zadbać o to!” Jednak kto to jest Kościół?

Kościół to my.

Kiedy Kościół idzie naprzód, my jesteśmy częścią tego ruchu. Kiedy stoi w miejscu, to i my mamy w tym udział. Kiedy odnosi zwycięstwa, my także zwyciężamy. Kościół to nie „oni”, ale „my”.

To samo dotyczy finansowej siły Kościoła i środków, którymi on dysponuje. My, wy i ja — wszyscy jesteśmy Kościołem. Wspierajmy chętnie programy naszego Kościoła swymi dziesięcinami i darami.

Tekst biblijny i pieśni

Jan 10,10

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Bóg zawsze znajdzie wyjście

Pomoce: Ilustracja przedstawiająca latarnię morską.

Nauka: Bóg zawsze znajdzie jakieś wyjście z sytuacji i zrealizuje swoje plany dla naszego dobra, bez względu na to, co będzie się działo w naszym życiu.

- Plan:
1. Czasami przydarzają się nam złe i smutne rzeczy.
 2. Historia o rybaka, który cieszył się z nieszczęścia.
 3. Bóg może się posłużyć wszystkim, co dzieje się w naszym życiu, aby doprowadzić do skutku swoje dobre zamiary względem nas.

Kto z was wie, do czego służy latarnia morska? Oczywiście, w nocy świeci i wskazuje żeglarzom, gdzie jest ląd.

Jest taka historia o starym rybaka, którego dom spłonął, kiedy on był na morzu. Jego żona była zrozpaczona. W pożarze stracili cały swój dobytek, ponieważ dom spłonął doszczętnie.

Kiedy rybak przybił rąkami do brzegu, ze spokojem przyjął wiadomość o pożarze. Jego żona nie mogła zrozumieć, jak może zachowywać spokój na wieść o takim nieszczęściu.

Wtedy on powiedział: „Nocą zgubiliśmy się na morzu. Zaskoczyła nas burza. Wskazania kompasu i innych przyrządów były błędne. Jednak gdy ujrzeliśmy światło w ciemnościach, wiedzieliśmy, w którą stronę płynąć do brzegu”.

Wtedy żona rozumiała, co się stało. Otóż łuna pożaru, niszczącego ich dom, była tym światłem, które uratowało życie jej mężowi.

Bóg znalazł wyjście — użył to, co się stało, dla dobra rybaka i jego żony. Czasami musimy cierpliwie czekać, by zrozumieć, dlaczego Bóg dopuszcza nieszczęścia w naszym życiu.

Plan kazania

Życie w obfitości

- A. MISJA SYNA BOŻEGO.
1. Czy potrafisz podsumować powody podjęcia przez naszego Pana mesjańskiej misji w tym świecie?
 2. Swoją misję określił On między innymi następująco: „Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości” (Jan 10,10).
 3. Tak więc ewangelię Jezusa Chrystusa możemy podsumować jednym słowem: „życie”.

B. ŻYCIE W OBFITOŚCI

1. Czym przede wszystkim jest życie?
 - a. Dla mnie, osobiście, życie jest darem Bożym (Dan. 5,23).
 - b. Jest okazją do rozwijania charakteru, do działania dla dobra bliźnich i do służenia Bogu.
 - c. Dla Henocha życie było chodzeniem z Bogiem (I Mojż. 5,22-23).
 - d. Dla Pawła życiem był Chrystus (Filip. 1,21).
2. Dla dziecka Bożego:
 - a. Życie jest społecznością (I Jana 1,3; II Kor. 13,13).
 - b. Życie jest służbą dla bliźnich — ten, kto więcej służy, żyje dłużej (I Mojż. 12,2-3). Piotr, Paweł i Jan wciąż żyją dzięki swoim pismom, tak samo dotyczy to wszystkich pisarzy Biblii.
 - c. Życie jest użytecznością — kto czyni najwięcej dobra, ten najbardziej cieszy się życiem (I Mojż. 5,22-23).
3. Życie obfitsze:
 - a. Trzeba pamiętać, że życie może być płytkie lub głębokie. Niektórzy żyją jak przygasający płomyk świecy, nie ogrzewając i nie oświecając nikogo.
 - b. Inni są pełni życia jak palenisko w kuźni, kiedy miech pracuje z całą mocą.
 - c. Studium Biblii ukazuje, że duchowe życie też może być płytkie lub głębokie — jedni mają go więcej, a inni mniej.
 - d. Obfitsze życie —
 - 1) jest życiem zorientowanym na bliźnich — „Wy jesteście solą ziemi” (Mat. 5,13), „Wy jesteście światłością świata” (Mat. 5,14).
 - 2) jest życiem radosnym i pełnym zadowolenia (Mat. 18,13; Ps. 16,11).
 - 3) Jest życiem trwającym wiecznie (Jan 11,26).

C. JAK PRZEJAWIA SIĘ ŻYCIE W OBFITOŚCI

1. W wytrzymałości, czyli wytrwałości:
 - a. „A kto wytrwa do końca, ten będzie zbawiony” (Mat. 24,13).
 - b. „Błogosławiony mąż, który wytrwa w próbie” (Jak. 1,12).
2. W ciągłym rozszerzaniu sfery wpływu:
 - a. Wpływ Abrahama, Józefa i innych starotestamentowych bohaterów wiary stale wzrastał.
 - b. Podobnie było w działalności apostoła Pawła.

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Kwiecień
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa

Chrześcijańskie wychowanie

Podstawą prawdziwego wychowania jest otwartość i posłuszeństwo Bożemu prowadzeniu.

Myśl dnia

„Powodzenie każdego dzieła zależy od błogosławieństwa Boga. Jeśli Pan współpracuje z tobą, będziesz w stanie wykonać to, co On wyznaczył ci do zrobienia. Z Bogiem jeden człowiek odeprze tysiąc wrogów, a dwaj zmuszą do ucieczki dziesięć tysięcy. Jednak tak długo, jak długo będziesz faryzejskiego usposobienia, Duch Boży nie będzie współpracował z tobą — nie może działać razem z tobą, ponieważ nie odczuwasz całkowitej zależności od Niego. Kiedy decydujesz się zostać uczniem w szkole Chrystusa, wówczas stajesz się prostolinijny i pokorny jak małe dziecko, dzięki czemu chętnie radzisz się braci i siostr oraz modlisz się gorliwie o Bożą pomoc. Wtedy twoje uszy są otwarte, a z twego serca płynie wyznanie: »Mów, Panie, bo sługa twój słucha«, (*The Ellen G. White 1888 Materials*, s. 410).

Wstęp do zbierania darów

Jaki byłby ten świat bez Kościoła?

Przypuszczam, że każdy z nas kiedyś modlił się: „Panie, dziękuję Ci za to, że powołałeś do istnienia Twój Kościół. Prawda głoszona przez ten Kościół niesie nadzieję! Społeczność współwyznawców daje radość! Działalność ewangelizacyjna Kościoła jest jak promień życia w znękanym problemami świecie! Kościół jest kompasem wskazującym właściwy kierunek! Dziękuję Ci!”

Nasze dziesięciny i dary uwidaczniają szczerą naszą wdzięczności dla Pana za to, że dał nam Kościół. Przynieśmy chętnie nasze dary do Pana — Sprawcy naszego zbawienia.

Tekst biblijny i pieśni

I Sam. 3,1-9

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Nie podłączony

Pomoce: Przewód elektryczny z oprawką i żarówką z jednej strony oraz wtyczką z drugiej strony.

Nauka: Jeśli nie jesteśmy połączeni ze źródłem energii, nie będziemy roztaczać światła.

- Plan: 1. Pokaż dzieciom przewód z żarówką.
2. Żarówka nie świeci.
3. Czy jesteśmy światłością?

Wszyscy wiecie, co to jest, prawda? Wasi rodzice posługują się czymś takim, gdy potrzebują światła tam, gdzie jest go zbyt mało. Te proste przedmioty, połączone razem, są bardzo użyteczne. Pomagają oświetlić pomieszczenia, w których jest ciemno, dzięki czemu chronią nas przed potknięciem i urazami. Dają nam światło wtedy, gdy go potrzebujemy. Czy jest to dobre światło? Zobaczmy, jak to działa. (Upewnij się, że wtyczka nie jest wetknięta do gniazdka, tak że żarówka nie zaświeci się).

Powiedzcie, dlaczego to nie działa. Jest żarówka, oprawka, przewód, wtyczka. Wygląda na to, że niczego nie brakuje. Jestem pewien, że żarówka powinna świecić, bo wcześniej sprawdziłem ją w domu. Co na to powiecie? Oczywiście, wtyczka nie jest wetknięta do gniazdka. (Wetknij wtyczkę). O tak, teraz świeci.

Czy wiecie, że jesteśmy trochę podobni do tej lampki? Mówimy, że jesteśmy chrześcijanami i świadczymy o Jezusie. Oczywiście, nawet wyglądamy na chrześcijan. Chodzimy na nabożeństwa, śpiewamy pieśni, jesteśmy dla siebie uprzejmi itd. Jednak czasami czegoś nam brakuje.

Właśnie to coś ma przekonać innych ludzi, że jesteśmy chrześcijanami, za których się podajemy, ale czasami nam tego brakuje. Chociaż wyglądamy na chrześcijan, a nawet zachowujemy się jak chrześcijanie, to jednak nie jesteśmy połączeni ze źródłem mocy.

Jezus powiedział: „Wy jesteście światłością świata”. Powiedział także: „Ja jestem światłością świata”. To znaczy, że jeśli mamy świecić, być dobrymi świadkami i dzielić się z ludźmi ewangelią, musimy być połączeni z Jezusem.

Tak więc, upewnijmy się, że nie jesteśmy jak lampka nie podłączona do źródła prądu. Utrzymujmy stałą łączność z Jezusem, źródłem mocy i światłości.

Plan kazania

Mów, Panie, bo sługa twój słucha

A. KONTEKST TEKSTU PRZEWODNIEGO.

1. Kiedy Bóg musiał pominąć swego sługę:
 - a. Heli wiedział o złym postępowaniu swoich synów.
 - b. Grzeszyli oni przeciwko Panu w sposób, który bardzo negatywnie wpływał na działalność ich ojca.
 - c. Wizje i objawienia ustały w Izraelu.
2. Bóg wybrał syna Anny, by skierować poselstwo do Heliego i Jego rodziny.

B. SAMUEL — PRZYKŁAD SZCZEREJ POBOŻNOŚCI.

1. Miał uszy otwarte na powołanie do służby:
 - a. Niech młodzież zwróci na to uwagę — „Oto jestem!” (I Sam. 3,4).
„Oto jestem” (w. 6).
„Oto jestem, wołałeś mnie?” (w. 8).
 - b. Nigdy nie był nieposłuszny temu, co rozumiał jako swój obowiązek.
2. Był zawsze gotowy pełnić powierzone mu obowiązki, które czasami były bardzo trudne, jak w przypadku przekazania poselstwa Helimu i jego rodzinie:
 - a. Posłuszeństwo jest zawsze przejawem szczerej pobożności (I Mojż. 18,17; 22,1-12; 26,5).
 - b. Nieposłuszeństwo słowom Pana sprawiło, że Aaron i Mojżesz nie weszli do ziemi obiecanej.
 - c. Pobożność Samuela jest wyzwaniem dla współczesnej młodzieży: „I rósł Samuel, a Pan był z nim. I żadnego ze słów jego nie pozostawił nie spełnionym. I dowiedział się cały Izrael od Dan aż do Beer-Szeby, że Samuelowi zostało powierzone być prorokiem Pana” (I Sam. 3,19-20).
3. Słowo Pana było rzadkością w tamtych czasach; dar prorokowania występował bardzo rzadko (I Sam. 3,1).
 - a. Grzech wyznawcy wpływa na jego rodzinę i zbór (Joz. 7,1-22).
 - b. Kiedy sługa Boży nie wykonuje należycie swoich rodzicielskich obowiązków, wpływa to negatywnie na jego służbę w dziele Bożym.
 - c. Posłuszeństwo prawu Bożemu i dar prorocstwa idą ze sobą w parze — gdy jesteśmy nieposłuszni prawu Bożemu, Bóg nie daje objawień.
 - d. Grzech odłącza nas od Boga i Jego błogosławieństw (II Tym. 3,5; I Sam. 4,4.10; Iz. 59,1-4; 29,13).

- C. MÓW, PANIE, BO SŁUGA TWÓJ SŁUCHA.
1. Niestety, dzisiaj często modlimy się odwrotnie: „Słuchaj, Panie, bo sługa twój mówi”. Oto przykłady:
 - a. Faryzeusz i celnik (Łuk. 18,11-12).
 - b. Hipokryci (Mat. 6,5).
 - c. Mądrzy we własnym mniemaniu (Iz. 5,20-21).
 2. Prawdziwa modlitwa objawia:
 - a. Otwartość umysłu na światło i prawdę (Dz. 17,11-12; 16,30-31).
 - b. Gotowość do porzucenia własnych dróg i przyjęcia Bożej drogi (Dz. 9,6; 26,19).
 - c. Posłuszeństwo głosowi Pana za wszelką cenę (I Mojż. 22,1-12; Dz. 21,13).
 3. Czy to jest naszą codzienną modlitwą?
 - a. Czy w ten sposób rozpoczynamy każdy dzień?
 - b. Co Pan wie o prawdziwości i szczerości naszych modlitw?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Maj
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa

Miłość w działaniu — ewangelizacja

Naszym obowiązkiem jest mieć w sercu dane nam przez Boga poczucie odpowiedzialności za naszych bliźnich, zarówno pod względem duchowym, jak i fizycznym. Jako chrześcijanie, naśladowcy Jezusa Chrystusa, mamy objawiać, że między naszą wiarą i uczynkami jest ścisły związek.

Myśl dnia

„Są ludzie, którzy błędzą, lecz odczuwają wstyd i zdają sobie sprawę ze swojej głupoty. Patrząc na swe uchybienia i wykroczenia znajdują się nieraz na skraju rozpacz. Nie wolno pomijać tych dusz. Jeśli ktoś musi płynąć pod prąd, siła prądu znosi go z powrotem. Trzeba mu zatem podać pomocną dłoń, tak jak tonącemu Piotrowi podał ją starszy Brat — Jezus Chrystus. Mówcie do niego słowami nadziei i zachęty, słowami wzmacniającymi zaufanie, rodzącymi miłość. Duchowo choremu bratu potrzebna jest nasza miłość. Potrzebuje doświadczenia kogoś, kto był również słabym, kto jest mu życzliwy, współczuje i chce pomóc. Świadomość własnej słabości powinna skłonić nas do pomagania innym w ich gorzkiej biedzie” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 252).

Wstęp do zbierania darów

„Paweł pragnął wyrwać korzeń egoizmu z serc swych braci, bowiem charakter nie może być udoskonalony w Chrystusie, gdy samolubstwo i chciwość są pielęgnowane. Miłość Chrystusa w sercach miała ich prowadzić do pomagania współwierzącym w ich potrzebach. Wskazując im na ofiarę Chrystusa, złożoną za nich, Paweł chciał wzbudzić w ich sercach wdzięczność i miłość. »Nie mówię tego, jakobym wydawał rozkaz, ale pragnę na tle gorliwości innych wypróbować też szczerą waszą miłość. Albowiem znacie łaskę Pana naszego Jezusa Chrystusa, że będąc bogatym, stał się dla was ubogim, abyście ubóstwem jego ubogaceni zostali«. Oto największy argument apostoła. To nie Paweł nakazuje, ale sam Pan Jezus Chrystus” (*Radę na temat szafarstwa*, s. 11-12).

Jakże wielki jest nasz przywilej! Otwórzmy nasze serca i z ochotą oddajmy Panu dziesięciny i dary.

Tekst biblijny i pieśni

Łuk. 10,25-27

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Dzielenie się Bożą miłością

Pomocze: Pusty dzbanek i miednica; drugi dzbanek napełniony wodą w ilości wystarczającej do napełnienia pustego dzbanka i to tak, by woda przelała się do miednicy; nalepki w kształcie serca.

Nauka: Bóg miłuje nas, a my powinniśmy dzielić się tą miłością z bliźnimi.

- Plan:
1. Boża miłość wypełnia nasze życie.
 2. Boża miłość przelewa się.
 3. Bożą miłością należy dzielić się z bliźnimi.

Bóg bardzo nas kocha. Jego miłość nie zależy od tego, czy jesteśmy młodzi, czy starzy, ani od tego, gdzie mieszkamy, jakim językiem mówimy i jaki jest kolor naszej skóry — Bóg miłuje nas i pragnie napełnić nasze życie miłością.

Czy wiesz, co się dzieje, kiedy Bóg napełnia nas miłością? Jest to tak, jak z tymi dzbankami. Co stanie się, gdy wleję do niego wodę? (Napełnij mniejszy dzbanek).

Co się stanie, jeśli nie przestanę dolewać wody? (Lej wodę tak długo, aż będzie się wylewała z dzbanka).

Tak właśnie działa miłość Boża w naszym życiu. Boża miłość napełnia nas przynosząc nam radość, pokój i szczęście, tak iż mamy je w obfitości i możemy ich udzielać ludziom, wśród których żyjemy. Boża miłość nie jest przeznaczona dla wąskiej grupy osób, ale dla całego świata. Powinniśmy dzielić się tą miłością z innymi ludźmi. Jak myślisz, w jaki sposób możecie dzielić się Bożą miłością z tymi, których spotykacie?

Mam tutaj nalepki w kształcie serca i chcę wam je rozdać. Przyklejcie je, aby przypominały wam, że Bóg was miłuje. Wracając na miejsce, dajcie dwie takie nalepki dwóm innym osobom i powiedzcie im, że Bóg ich miłuje. Bożą miłością należy się dzielić. Niech te nalepki w kształcie serca przypominają nam o tym.

Plan kazania

Kto jest moim bliźnim?

A. BOŻY PLAN

1. Dojdźcie do głębokiego przekonania, że powinniśmy pomagać naszym bliźnim zarówno pod względem materialnym, jak i duchowym.
2. Pokazanie, że w naszym życiu zachodzi ścisły związek między wiarą i uczynkami.

B. CO MAM CZYNIĆ, ABY ODZIEDZICZYĆ ŻYCIE WIECZNE?

1. Jezus kierował myśli swoich słuchaczy do Biblii (Łuk. 10,26).
 - a. Istnieje ścisły związek między naszą miłością do Boga i naszą miłością do bliźnich a dziedziczeniem życia wiecznego (Łuk. 10,27).
 - b. Poznanie prawdy to jeszcze nie wszystko. Trzeba także żyć zgodnie z prawdą (Łuk. 10,28).
 - c. Ignorancja nie usprawiedliwia braku działania (Łuk. 10,29).

C. NASI BLIŹNI TO LUDZIE, KTÓRZY ZNALEŻLI SIĘ W POTRZEBIE

1. Potrzeby fizyczne i duchowe (Łuk. 10,30).
2. Jaka jest różnica między prawdziwą pobożnością a pozorami pobożności? (Łuk. 10,31).
 - a. Stanowisko zajmowane w Kościele nie świadczy o pobożności (Łuk. 10,31).
 - b. Przynależność do kierownictwa kościelnego i posiadanie rozległej wiedzy religijnej także nie są gwarancją prawdziwej pobożności (Łuk. 10,32).
 - c. Współczucie w sercu Samarytanina — to jedynie się liczy (Łuk. 10,33).
 - d. „Albowiem miłość Chrystusa przynagła nas” (II Kor. 5,14 BT).
 - e. Chrześcijańska miłość objawia się w działaniu (Łuk. 10,34-35).

D. „IDŹ, I TY CZYŃ PODOBNIĘ” (Łuk. 10,36-37).

1. Potrzeba przykładu, a nie słownych deklaracji (Przypowieści Chrystusa, s. 249).
 - a. Dyskryminacja jest niedopuszczalna (*Przypowieści Chrystusa*, s. 251).
 - b. Ludzie wokół nas potrzebują pomocy (*Przypowieści Chrystusa*, s. 250-251).

2. Musimy dotknąć człowieczeństwa, aby pozostawać w łączności z boskością, uważnie analizując i wprowadzając w życie punkt po punkcie poselstwo prawdy.

E. PODSUMOWANIE

„Od wiernego wykonania dzieła pomocy zależy nie tylko dobro innych, ale i nasz własny, wieczny los” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 253).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Maj
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa

Jezus źródłem życia

„W nim było życie, a życie było światłością ludzi” (Jan 1,4).

Myśl dnia

„Ten, kto chociaż raz zakosztował miłości Chrystusa, stale będzie jej pragnął, a nie będzie już szukać niczego innego. Bogactwa, zaszczyty i przyjemności tego świata nie będą go pociągać. Stałym zawołaniem jego serca będzie: Więcej Ciebie! A Ten, który objawił duszy ludzkiej jej potrzebę, czeka, by zaspokoić jej głód i pragnienie. Chociaż zawiodą wszelkie ludzkie źródła i rachuby; chociaż cysterny opróżnią się, a zbiorniki wody wyschną, to nasz Odkupiciel pozostanie niewyczerpanym źródłem. Możemy pić bez ustanku, a każdy znajdzie świeżą wodę. (...) Z tej studni może czerpać siłę i łaskę, wystarczające dla zaspokojenia wszystkich jego potrzeb” (*Życie Jezusa*, s. 127).

Wstęp do zbierania darów

W dużych miastach niemal na każdym kroku spotykamy ludzi wyciągających ręce po nasze pieniądze. „Daj na to!” „Kup to, spodoba ci się! Nie możesz tego nie mieć!” Tak więc jesteśmy ostrożni w wydawaniu pieniędzy. Wiemy, że tam, gdzie lokujemy nasze pieniądze, są nasze uczucia. „Ludzka” część królestwa Bożego potrzebuje pieniędzy, by funkcjonować skutecznie na świecie. „Bóg ma prawo do nas i do wszystkiego, co posiadamy. To prawo jest priorytetowe w naszym życiu. Uznając to prawo mamy oddawać Mu dziesięcinę ze wszystkiego, co nam daje” (*Rady na temat szafarstwa*, s. 45). Nasze dziesięciny i dary w pewnym sensie wskazują na stan naszych uczuć do Boga. Z ochotą przyniesmy nasze dziesięciny i dary Zbawicielowi.

Tekst biblijny i pieśni

II Tym. 1,12; I Jana 5,9-12

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Iść za Przywódcą

Nauka: Jezus pragnie, byśmy szli za Nim.

- Plan: 1. Podaj pewne wskazówki.
 2. Zapytaj dzieci, za kim idą.
 3. Pokaż dzieciom, że kierowały się twoimi wskazówkami.
 4. W podobny sposób powinny iść za wskazaniami Jezusa.

Drogie dzieci! Dzisiaj chcę was poprosić, byście udały się na drugi koniec sali, dotknęły ściany i wróciły tutaj. Czy macie jakieś pytania? Wszystko jest dla was zrozumiałe? Dobrze, więc zróbcie to (zaczekaj, aż dzieci wykonają polecenie).

Powiedzcie mi teraz, za kim szliście tam i z powrotem? (Dzieci mogą powiedzieć, że szły za kimś, lub że nie szły za nikim). Czy wiecie, że szłyście za mną?

To prawda. Dałem wam pewne wskazówki, a wy kierując się nimi wywiązałyście się z polecenia. Nie musiałem nawet pokazywać wam, jak to zrobić.

Bóg i Jezus dali nam pewne wskazówki w Biblii. Pragną, byśmy byli posłuszni naszym rodzicom, byśmy pomagali bliźnim i nigdy nie oszukiwali, ani nie kłamali. Nie słyszymy głosu Bożego, a jednak znamy wolę Bożą względem nas. Dobrze jest, gdy zgodnie z nią postępujemy. Bóg i Jezus pragną, byśmy szli za Nimi. Najlepszym sposobem, w jaki możemy to robić, to postępować zgodnie z Ich wskazaniami. Czy możemy to czynić? Prośmy Boga, by pomógł nam pełnić Jego wolę.

Plan kazania *W Nim było życie*

A. WPROWADZENIE: FUNDAMENT NASZEJ NADZIEI

1. Słowa znanej pieśni mówią o fundamencie naszej chrześcijańskiej nadziei:

Bo żyje On! Jutro mnie nie trwoży.

Bo żyje On! W Nim moja moc!

A że ja wiem, kto przyszłość dzierży,

Radością moje życie jest, bo żyje On!

2. „A takie jest to świadectwo, że żywot wieczny dał nam Bóg, a żywot ten jest w Synu jego. Kto ma Syna, ma żywot; kto nie ma Syna Bożego, nie ma żywota” (I Jana 5,11-12).
3. *Po odblśnieniu z duchowego uniesienia nad zmartwychwstaniem Chrystusa ktoś może zapytać: „I co dalej?”* Ponieważ Chrystus żyje, możemy być pewni prawdziwości fundamentalnych czynników zmieniających nasze życie w codzienne doświadczenie warte tego, by o nie zabiegać. Paweł ukazuje swoją ufność pisząc: „Wiem, komu uwierzyłem”. Dzisiaj zastanowimy się nad darem, jaki każdy chrześcijanin posiada w związku z faktem, iż Chrystus żyje. Ten dar jest opisany w I Liście Jana. Kluczowym słowem w tym krótkim dokumencie jest słowo

znać, występujące trzydzieści razy w stu pięciu wersach listu. Jan był pewny daru, który stał się naszym udziałem dzięki Chrystusowi. Pierwszy dar, jakiego możemy być pewni, to życie w Synu Bożym. „Żywot wieczny dał nam Bóg, a żywot ten jest w Synu jego”.

B. BÓG DAJE ŻYCIE

1. Życie w Synu Bożym:

- a. Bóg nie chce, by ktokolwiek zginął. On pragnie, by wszyscy ludzie żyli wiecznie. Spełnienie tego pragnienia jest możliwe w Jezusie: „Jam jest zmarłych wstanie i żywot; kto we mnie wierzy, choćby i umarł, żyć będzie. A kto żyje i wierzy we mnie, nie umrze na wieki” (Jan 11,25-26).
- b. Zmartwychwstanie Jezusa upewnia nas o tym, że otrzymaliśmy w darze życie wieczne. Nikt prócz Zbawcy nie mógłby nam dać zwycięstwa nad śmiercią. Paweł woła więc: „Gdzież jest, o śmierci, zwycięstwo twoje? (...) Bogu niech będą dzięki, który nam daje zwycięstwo przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa” (I Kor. 15,55.57).

2. Nowa wartość życia:

- a. Życie, które Bóg daje w Jezusie, jest czymś więcej niż niekończącą się egzystencją. On nadaje naszemu życiu zupełnie nową wartość. Jezus powiedział: „Ja przyszedłem po to, aby [owce] miały życie i miały je w obfitości” (Jan 10,10 BT).
- b. Wyjątkowa wartość życia jest osiągalna jedynie w Jezusie. Życie z Nim jest pełne sensu i znaczenia, a nie martwe „przez upadki i grzechy” (Ef. 2,1).
- c. Jezus obiecał: „Kto słucha słowa mego i wierzy temu, który mnie posłał, ma żywot wieczny (...) przeszedł ze śmierci do żywota” (Jan 5,24). Życie w Synu Bożym jest czymś więcej niż życiem z dnia na dzień — jest życiem w całej pełni.

3. Jezus zadbał o wszystko. „Jezus umiłował ludzkość i zadbał o wszystko, aby ludzie odkupieni Jego krwią przeżyli nowonarodzenie, doświadczyli nowego życia czerpanego z Jego źródła. (...) »Kto ma Syna, ma żywot; kto nie ma Syna Bożego, nie ma żywota«. Ci, którzy wierzą w Chrystusa, czerpią swoją motywację i wzorzec charakteru od Tęgo, w którego wierzą” (*Sons and Daughters of God*, s. 299).

C. CZY MASZ ŻYCIE?

1. Otrzymane dzięki wierze:

- a. Dar życia staje się udziałem tego, kto „ma Syna”, a przyjmując Go można przez wiarę. „To napisałem wam, którzy wierzycie w imię Syna Bożego, abyście wiedzieli, że macie żywot wieczny” (I Jana 5,13).
- b. Wiara jest ważnym elementem, do którego nawiązywał Jezus. Przyjaciele przez otwór w dachu spuścili łożo ze sparaliżowanym człowiekiem do izby, w której Jezus nauczał. „A Jezus, ujrawszy wiarę ich, rzekł paralitykowi: Synu, odpuszczone są grzechy twoje” (Mar. 2,5).

D. ŻYCIE — DO WZIĘCIA!

1. Ufaj Bożemu świadectwu.
 - a. Czy pamiętasz, jak reagowałeś, gdy ktoś dawał ci prezent, kiedy byłeś dzieckiem? Pytałeś, czy ten prezent naprawdę jest twój, na zawsze.
 - b. Życie w Synu Bożym jest darem danym na zawsze. Bóg gwarantuje jego niezbywalność tym, którzy ów dar przyjmują.
 - c. Osobiste świadectwo o nowości życia jest cenne, ale „świadectwo Boże (...) jest wiarygodniejsze (...). Kto wierzy w Syna Bożego, ma świadectwo w sobie” (I Jana 5,9.10).
 - d. Powątpiewanie w pewność życia na podstawie wymagań ustalonych przez Boga jest jednoznaczne z zarzucaniem Bogu kłamstwa. Jeśli przyjąłeś warunki podane przez Boga, ufaj Jego słowu i raduj się!
2. On zachowuje nas w ufności.
 - a. Wyznanie Pawła, zapisane w II Liście do Tymoteusza, to świadectwo Bożej mocy zachowującej nas w nieograniczonej ufności. „Wiem, komu zawierzyłem, i pewien jestem tego, że On mocen jest zachować to, co mi powierzono, do owego dnia” (II Tym. 1,12).
 - b. Słowo „zachować” oznacza „ustrzec” i nawiązuje do zastępów niebiańskich istot strzegących człowieka.
 - c. Chrystus może nas zachować i pewnego dnia stać przed tronem chwały. Ponieważ On był w stanie pokonać śmierć, może także zadbać o wszystko w tym i w przyszłym życiu.

E. PODSUMOWANIE

Daniel Whittle napisał:

*Nie wiem, dlaczego cudowna łaska Boża
Została mi przez Boga oznajmiona,
Ani dlaczego mnie, niegodnego, z miłości swej
Chrystus odkupił i uczynił swą własnością.*

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Maj
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa

Każdy wyznawca jest kaznodzieją

„Zlecenie dane uczniom przez Zbawiciela obejmowało także innych wierzących. Dotyczy wszystkich wierzących w Chrystusa, aż do końca świata” (*Testimonies for the Church*, t. VIII, s. 148).

Myśl dnia

„Chrystus życiem swym i naukami dał doskonały wzór niesamolubnej służby, która ma swój początek w Bogu. Bóg nie żyje dla siebie. Stworzenie świata i utrzymanie wszystkich rzeczy są dowodem stałego służenia innym. »Słońce jego wschodzi nad złymi i dobrymi i deszcz pada na sprawiedliwych i niesprawiedliwych« (Mat. 5,45). Ten ideał służenia Ojciec przekazał swemu Synowi. Jezus był dany, aby stanąć na czele ludzkości, by przykładem swym uczyć nas, co to znaczy służyć. Całe Jego życie było zgodne z prawem służby dla wszystkich” (*Działalność apostołów*, s. 218).

Wstęp do zbierania darów

W Kościele uczestniczymy w wielu dobrych rzeczach — radości, wzruszeniu, gorliwej modlitwie, uwielbieniu dla Boga. Wspólnie przechodzimy przez próby i kryzysy. Wybieramy spośród nas naszych przywódców. Wysłamy misjonarzy do innych krajów. Dbałość o rozwój Kościoła i rozszerzanie zakresu działań z udziałem wszystkich wyznawców, a nie tylko przywódców i etatowych pracowników Kościoła, to nasz obowiązek, wyzwanie i przywilej.

Jeśli mamy być takim Kościołem, jakim możemy i powinniśmy być, to jest to możliwe jedynie dzięki Bożemu kierownictwu. Nasze finansowe zobowiązania są ważne dla życia i siły Kościoła. Pamiętaj, że przynosząc dziesięciny i dary wspierasz tę instytucję, której istnienie i funkcjonowanie ma tak wiele wspólnego z wiecznym przeznaczeniem człowieka.

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 3,15-16

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Mały dzwoneczek*

Pomoce: Mały dzwoneczek.

Nauka: Jak wiele można uczynić dzięki małym rzeczom!

- Plan:
1. We wsi potrzebny był nowy dzwon kościelny.
 2. Ziarno wykiełkowało w szczelinie w murze i przyniosło plon. Kolejne ziarna zostały zasiane i pomnożone.
 3. Z jednego małego ziarenka wyrosło w końcu tyle zboża, iż można było kupić nowy dzwon.

Do czego służy mały dzwonek? Tak, służy do dzwonienia. W pewnej wsi w północnych Niemczech na kościelnej wieży był dzwon. Ludzie byli od niego zależni, gdyż w tamtych czasach niewiele osób było stać na zegar. Kiedy dzwon dzwonił, ludzie wiedzieli, że nadszedł czas, by udać się na niedzielne nabożeństwo. Jednak dzwon dzwonił zbyt cicho. Ludzie chcieli kupić nowy dzwon, ale mieszkańcy wioski byli bardzo ubodzy i nie mieli pieniędzy, by go kupić. Pewnej niedzieli, kiedy miejscowy nauczyciel szedł do kościoła, zauważył źdźbło zboża wyrastające z muru. Jakiś ptak upuścił ziarno, które wpadło w częściowo wypełnioną ziemią szczelinę w murze, wykiełkowało i zaczęło wzrastać.

Każdej niedzieli nauczyciel przyglądał się źdźbłu. W miarę upływu czasu pojawiły się łodygi, a potem sześć kłosów, które dojrzały i były pełne ziaren. Wtedy nauczycielowi przyszedł do głowy pomysł. Zebrał kłosa i przechował je do następnego roku. Wiosną zasiał ziarna, a jesienią zebrał mnóstwo kłosów. W kolejnym roku uczynił to samo. Po kilku latach miał już za mało miejsca w swoim ogrodzie, by wysiać zebrane ziarno, więc podzielił je między swoich przyjaciół, którzy je zasiali. Przez osiem lat siali i zbierali zboże, aż w końcu zebrali tak obfity plon, iż mogli sprzedać ziarno i kupić nowy dzwon. Na dzwonie wyryta została data: 15 października 1729 roku.

Trudno czasem ocenić, jak wiele można uczynić dzięki małym rzeczom. Małe krople deszczu łączą się w strumienie i rzeki, a małe ziarenka piasku tworzą podłoże, na którym rosną rośliny.

Plan kazania *Wezwanie do służby*

A. WPROWADZENIE.

1. *Paweł skierował do jednego ze swych czytelników wezwanie do służby.* Znajduje się ono w przedostatnim wersecie Listu do Kolosan. Wśród osobistych pozdrowień i różnych spraw, typowych dla listów Pawła, apostoł napisał przeznaczone dla Archippa wezwanie do służby, do której został on powołany.
2. *Nie wiemy niemal nic o Archippie.* Przypuszczalnie był to młody człowiek. Niektórzy sądzą, że mógł to być syn Filemona albo pastor działający w zborze, który

zgrupował się w domu Filemona. Jednak w rzeczywistości nie wiadomo, w jakim zborze służył i czy w ogóle pełnił służbę kaznodziejską. Tak więc nie jest nadużyciem, jeśli uznamy, że słowa skierowane do Archippa mogą być zastosowane do wszystkich chrześcijan jako tych, którzy zostali powołani do służby. Podczas gdy służba kaznodziejska jest oficjalną, etatową służbą w Kościele, to jednak wszyscy chrześcijanie są powołani do uczestniczenia w dziele Bożym stosownie do otrzymanych talentów i darów.

B. WEZWANIE DO SŁUŻBY JEST OSOBISTE.

1. Nasza służba jest osobista.
 - a. Paweł kieruje to poselstwo do konkretnej osoby — Archippa.
 - b. Każdy chrześcijanin ma coś do zrobienia — coś, do czego został powołany. Bóg powołuje niektórych z nas do szczególnego rodzaju służby, ale każdy z nas jest wezwany do uczestniczenia w dziele Bożym.
2. Nasza służba ma wzorzec.
 - a. Jezus zapewnia nas, że przyszedł na świat, by służyć, a nie po to, by Mu służono.
 - b. Bóg powołał Mojżesza, Samuela, Pawła i wielu innych do specjalnej służby w Jego dziele. Mamy więc dobre, biblijne wzorce służby pełnionej dla Chrystusa.
3. Nasza służba jest stała.
 - a. W książce *The Christian Persuader* Leighton Ford opowiada o lądowaniu samolotu w Dakarze, w zachodniej Afryce, podczas podróży ewangelizacyjnej Billy'ego Grahama po Afryce w roku 1960. Pewien francuski misjonarz zaprosił ich wtedy na kawę. Dowiedzieli się, że od dziesięciu lat pracowal w rejonie, którego mieszkańcy w zdecydowanej większości byli wyznawcami islamu. Ktoś zapytał go, jak wiele osób nawrócił. Misjonarz chwilę pomyślał i odpowiedział, że nawrócił jedną lub dwie, a może nawet trzy osoby. Goście wyrazili zdumienie. Skoro zaledwie trzy osoby nawróciły się w ciągu dziesięciu lat, to po co się tu zatrzymał? Misjonarz odpowiedział, że Jezus posłał go tutaj, więc pozostanie dopóty, dopóki On go nie odwoła.

C. WEZWANIE DO SŁUŻBY JEST PRAKTYCZNE

1. *Uważaj, co czynisz.* „Bacz” — radzi apostoł Paweł. Pełniąc służbę, musimy zwracać baczną uwagę na to, co czynimy.

- a. Wiele rzeczy można czynić w chrześcijańskiej służbie, ale niektóre z nich są ważniejsze od innych.
 - b. Najważniejsze elementy w służbie chrześcijańskiej to wartość człowieka, służba pocieszenia i pomocy oraz osobiste przygotowanie przez modlitwę i studium Słowa Bożego.
2. *Bacz, jak czynisz.* Służba musi być pełniona dla uwielbienia Boga i prowadzić do wiary w Boga, a nie służyć wywyższeniu kaznodziei.

D. WEZWANIE DO SŁUŻBY MA OKREŚLONY CEL

1. *Źródło służby.* Ta służba jest „w Panu”.
 - a. Wszelka służba dla Boga jest „w Panu”, gdyż to On wskazuje nam miejsce i wzywa do służby.
2. *Siła do służby.* Służba jest pełniona „w Panu”. To Bóg daje siłę do służby.
 - a. Pewnego razu pająk utkał wielką i skomplikowaną siatkę. Był z niej tak dumny, iż postanowił odzepić jedną nitkę, która trzymała całą pajęczynę od góry. Gdy to uczynił, inne nitki zerwały się i sieć pajęczyny spadła na ziemię.

E. WEZWANIE DO SŁUŻBY JEST WYRAŻNE

1. *Służba musi zostać wykonana.* „Abyś wypełnił posługiwanie” — jest to wyraźne zalecenie. Służba musi zostać wykonana, gdyż to Bóg wzywa nas do służby.
2. *Służby nie można przekazać komuś innemu.* Każdy z nas ma osobisty obowiązek, który nie można nałożyć na kogoś innego. Musimy pełnić służbę, do której zostaliśmy powołani.
3. *Służby dla Boga nie można mierzyć świeckimi wzorcami.* Nasze wzorce służby zbyt często są czerpane ze świata reklamy i rozrywki.
 - a. Jezus dał nam inny wzorec służby. Tym wzorcem jest Jego życie i działalność.
 - b. Nawet nasze pozorne porażki mogą się stać zwycięstwami dzięki Bogu. Wydawało się, że śmierć Chrystusa na krzyżu była porażką, ale Jego zmartwychwstanie wykazało, że ofiarowanie Chrystusa było spełnieniem Bożego zamiaru odkupienia ludzkości.

F. PODSUMOWANIE

Niechaj twoja osobista służba chrześcijańska będzie tym, czym Bóg pragnie ją uczynić dając ci moc do jej pełnienia. „Prawdziwy kaznodzieja wykonuje dzieło Mistrza. Rozumie ważność swej pracy, wie, że daje zborowi i światu to, co dawał Jezus” (*Działalność apostołów*, s. 199).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Maj
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa

Chrzest — radość w niebie

„Powiedam wam: Większa będzie radość w niebie z jednego grzesznika, który się upamięta, niż z dziewięćdziesięciu dziewięćciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują upamiętania” (Łuk. 15,7).

Myśl dnia

„Kiedy wierzący człowiek przyjmuje chrzest, ma pamiętać, że zostaje poświęcony Bogu, Chrystusowi i Duchowi Świętemu. (...) Wszyscy, którzy studiują życie Chrystusa i stosują w praktyce Jego nauki, staną się do Niego podobni. Ich wpływ będzie podobny do tego, jaki On wywierał. Będą objawiali czystość charakteru. Zostaną umocnieni w wierze, a diabeł nie pokona ich, gdyż nie znajdzie w nich próżności i pychy. Będą się starali z pokorą kroczyć ścieżką posłuszeństwa, czyniąc wolę Bożą. Ich charaktery będą wywierać wpływ sprzyjający rozwojowi sprawy Bożej i czystości dzieła Bożego” (*Evangelism*, s. 315).

Wstęp do zbierania darów

„Ten, który stał się dzieckiem Bożym, powinien odtąd być ogniwem w łańcuchu ratującym świat, wraz z Chrystusem uczestniczyć w jego planie łaski, aby iść i szukać tego, co zginęło” (*Ślady Wielkiego Lekarza*, s. 63).

Jakież przywilej mamy dzisiaj! Przynosząc nasze dziesięciny i dary, jednoczymy się z Chrystusem w Jego planie miłosierdzia.

Tekst biblijny i pieśni

Rzym. 6,3-6

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Ramię w ramię z Bogiem*

Pomoce: Para tenisówek.

Nauka: Bądź aktywny dla Boga.

- Plan: 1. Pokaż dzieciom tenisówki.
2. Powiedz im, że można być jednocześnie cichym i aktywnym.
3. Pomóż im zauważyć, iż mogą być aktywni dla Boga.

Popatrzcie, co tu mam! To są tenisówki mojego wnuka. Spójrzcie, jak ładnie wyglądają. Kiedy byłem dzieckiem, tenisówki były szare i nieestetyczne. Nazywaliśmy je trampkami. Czy i wy macie takie tenisówki? Pewnie tak.

Do czego służą tenisówki? Do zabawy, biegania, skakania — i innych, tym podobnych zajęć. Zakładamy je, kiedy mamy zamiar dużo chodzić lub biegać. Gdy przebywacie w domu, czy zakładacie wtedy tenisówki? Czy zakładacie je, gdy macie zamiar oglądać telewizję? Oczywiście, że nie.

Gdy myślicie o tym, jakimi macie być i co macie czynić zgodnie z wolą Bożą, czy kojarzy się wam to z leniwym wylegiwaniem się, czy z chodzeniem? Tak, przynależność do ludu Bożego oznacza aktywność, a nie lenistwo.

Tak więc załóżcie swoje tenisówki i ruszajcie tam, gdzie prowadzi was Bóg.

Plan kazania

Prawdziwe znaczenie chrztu

A. WPROWADZENIE

1. Istnieją biblijne dowody podkreślające znaczenie chrztu przez zanurzenie. Chrzt jest symbolem, więc nie może być zmieniany, gdyż straci swoje symboliczne znaczenie.
2. Jezus, zanim odszedł do nieba, dał uczniom potrójne polecenie (Mat. 28,19).

B. JEDYNIIE JEDNA FORMA CHRZTU JEST WSKAZANA W BIBLIJ — PRZEZ ZANURZENIE

1. Paweł wyraźnie oświadcza, że jest „jeden chrzt” (Ef. 4,5).
 - a. Chrzt symbolizuje śmierć, pogrzeb i zmartwychwstanie Chrystusa (Rzym. 6,1-4).
 - b. Zanurzenie jest jedyną formą chrztu wypełniającą biblijną symbolikę tego obrzędu.

C. BIBLIJNA ILUSTRACJA PRAWDZIWEGO CHRZTU

1. *Jezus nad Jordanem* (Mat. 3,16). Zwróć uwagę na słowa „wnet wystąpił z wody”.
2. *Filip i etiopski urzędnik* (Dz. 8,26-40). Zwróć uwagę na słowa z w. 38: „zeszli obaj, Filip i eunuch, do wody, i ochrzcił go”.

D. SZERSZE ZNACZENIE CHRZTU PRZEZ ZANURZENIE

1. Chrzt przez zanurzenie ma następujące znaczenie:
 - a. Śmierć: starego życia (Rzym. 6,6-12).
 - b. Pogrzeb: starego człowieka.
 - c. Zmartwychwstanie: do nowego życia w Jezusie.
 - d. Skutek: radość w Jezusie (Dz. 16,33-34).

E. PODSUMOWANIE

1. Chrzt jest przyodzianiem się w Chrystusa (Gal. 3,27).
2. „Jakie słowa zostały wypowiedziane, gdy uczestniczyłeś w świętym obrzędzie chrztu? »W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego«. Zostałeś pogrzebany z Chrystusem przez chrzt, a następnie zmartwychwzbudzony do nowego życia. Trzy wielkie moce niebios zobowiązały się współpracować z tobą w twoich staraniach prowadzenia nowego życia w Chrystusie. Czyż nie powinniśmy każdym tchnieniem uwielbiać Boga?» (*Review and Herald*, 15 VI 1905).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Czerwiec
2002 •
Pierwsza
sobota

Temat nabożeństwa

Powrót do studiowania Pisma Świętego

„Powrót do studiowania Biblii jest potrzebny na całym świecie. Należy zwracać uwagę nie na opinie ludzi, ale na Słowo Boże” (*Evangelism*, s. 456).

Myśl dnia

„Trzeba przedstawić Biblię ludziom. Poznanie Boga jest najwyższym wykształceniem i ono wypelni ziemię wspaniałą prawdą jak woda wypelni morze” (*Manuscript 139*, 1898).

Wstęp do zbierania darów

W jaki sposób instytucja tak niedoskonała jak Kościół — z jego blaskami i cieniami, chwilami kryzysów i wewnętrznych podziałów — może reprezentować wiecznego Boga? Tak ludzki, a jednak Boży? Czy powinniśmy poświęcić Kościołowi siebie i to, co posiadamy? „Bóg od początku chciał przez Kościół objawić światu swoją pełnię i doskonałość. Członkowie Kościoła, których On sam wyprowadził z ciemności do cudownej swojej światłości, mają ogłosić Jego chwałę” (*Działalność apostołów*, s. 7). Tak! Taki jest Boży plan. Możemy uczestniczyć w czymś, co znacznie nas przerasta! Przynieśmy chętnie nasze dziesięciny i dary Panu.

Tekst biblijny i pieśni

II Tym. 3, 16-17

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Co jest w środku?*

Pomoce: Dwie papierowe torby — jedna stara i pognieciona, druga nowa, jeszcze nie używana; w środku umieść dwa jednakowe przedmioty.

Nauka: Bóg miłuje nas bez względu na to, jak wyglądamy z zewnątrz.

Plan: 1. Jak myślicie, w której z toreb jest bardziej wartościowy przedmiot?

2. W obu torbach jest taki sam przedmiot.

3. Bóg traktuje nas jednakowo, bez względu na to, jak wyglądamy.

4. Powinniśmy traktować innych tak, jak Bóg ich traktuje.

Zbierzcie się wokół mnie, drogie dzieci. Przyjrzyjcie się tym dwóm torbom. Każda z nich zawiera jakiś przedmiot. Gdybyście mogli wybrać tylko jedną z nich, którą wybralibyście? (Pozwól dzieciom dokonać wyboru i uzasadnić go. Przypuszczalnie większość z nich wybierze ładniejszą torbę. Jeśli wybiorą drugą torbę, to znaczy, że zrozumieli naukę).

Tak więc wybraliście ładną torbę. Zobaczmy, co w niej jest. Dobrze. A teraz zajrzyjmy do drugiej torby. O, spojrzcie — dokładnie taki sam przedmiot! W obu torbach były takie same przedmioty.

Czasami patrzymy na ludzi podobnie jak na te torby. Jesteśmy skłonni przypuszczać, że ładniejsi są lepsi, a mniej ładni — gorsi. Bóg także patrzy na nas, ale nie ocenia nas na podstawie naszych ubrań, fryzur i butów. On przygląda się temu, jacy jesteśmy w głębi serca. To, jak wyglądamy, ma drugorzędne znaczenie dla Boga. Liczy się charakter.

W tym tygodniu uczmy się traktować ludzi tak, jak Bóg ich traktuje. Nie oceniamy ich na podstawie zewnętrznego wyglądu. Starajmy się ich miłować, ponieważ są oni przyjaciółmi Boga, tak jak my.

Plan kazania *Co Biblia mówi sama o sobie*

A. WPROWADZENIE

1. W ostatnich czasach wśród chrześcijan różnych wyznań wyraźnie zaznaczają się różnice postaw wobec Biblii i jej treści.
 - a. Niektórzy twierdzą, że tylko pewne części Biblii są natchnione.
 - b. Inni utrzymują, że idee Biblii są natchnione, ale nie jej tekst.
 - c. W odniesieniu do pewnych koncepcji dotyczących Biblii i jej treści wprowadzane są dziwnie brzmiące teologiczne terminy, takie jak „werbalna inspiracja”, „plenarna inspiracja”, „nieomyślność” itd.
2. Najbezpieczniej jest pozwolić Biblii mówić samej o sobie.
 - a. Zawsze musimy strzec się tych, którzy skłaniają się ku kultowi Biblii jako książki, jakby była ona jakimś fetyszem czy obiektem czci.
 - b. „Biblia wskazuje na Boga jako na swego autora” (*Wielki bóg*, s. 9).
 - c. Ważną rzeczą jest to, że Pismo Święte objawia człowiekowi Boga oraz sposób pojednania człowieka z Bogiem za pośrednictwem Syna Bożego, Jezusa Chrystusa.

B. JAK NAZYWANE JEST PISMO ŚWIĘTE

1. *Słowo Boże* (Hebr. 4,12).
 - a. Jako Słowo Boże, Pismo Święte jest objawieniem istoty Boga (Jan 1,1).
 - b. Jest czymś więcej niż tylko tym, co Bóg „powiedział”. Jest wyrażeniem sedna Jego natury.
2. *Słowo Prawdy* (Jak. 1,18).
 - a. Jezus powiedział: „Ja jestem drogą, prawdą i życiem”.
 - b. Słowo Boże nie tylko „zawiera” prawdę, ale jest absolutną prawdą. Jezus powiedział: „Poznacie prawdę, a prawda was wyswobodzi” (Jan 8,32).
3. *Wyroczenie Boże* (Rzym. 3,2).
 - a. Poganie nazywali przesłania od swoich bogów „wyroczniami”.
 - b. Paweł pisał do chrześcijan w Rzymie (z których wielu było niegdyś poganami), wyjaśniając im, że poselstwa prawdziwego Boga (które nazywa „wyroczniami”) były najpierw dane Izraelitom.
4. *Pisma Święte* (Rzym. 1,2).
 - a. Są to „święte” pisma, ponieważ zostały natchnione przez świętego Boga.
5. *Miecz Duchy* (Ef. 6,17).
 - a. Jako „miecz” Pismo Święte służy chrześcijanom do obrony przed atakami szatana.
 - b. Duch Święty sprawia, że Słowo Boże jest skuteczne w sercach wierzących. To On je „aktywuje”.

C. JAK OPISANE JEST PISMO ŚWIĘTE

1. *Jest autorytatywne* (Ps. 19,8-9). Ponieważ jest Słowem Bożym, jest całkowicie wiarygodnym źródłem informacji.
2. *Jest natchnione* (II Tym. 3,16-17). Jako takie jest dla człowieka przekazem Bożej osobowości.
3. *Jest „ostre”* (Hebr. 4,12). „Bo Słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze niż wszelki miecz obosieczny, przenikające aż do rozdzielenia duszy i ducha, stawów i szpiku, zdolne osądzić zamiary i myśli serca”.
 - a. Oznacza to, że Słowo Boże jest ostre (tnące) jak chirurgiczny skalpel. Nie kaleczy, ale otwiera serce, by objawić to, co się w nim znajduje.
 - b. Szatan pragnie zniweczyć wpływ Słowa Bożego oraz sprawić, by człowiek przekręcał objawione w Biblii prawdy i wątpił w nie.

D. DZIĘKI CZEMU ROZUMIEMY PISMO ŚWIĘTE

1. Dzięki oświeceniu, które otrzymujemy przez napełnienie Duchem Świętym (I Kor. 2,10-14).
2. *Dzięki pilnemu studiowaniu.* „Badacie Pisma, bo sądzicie, że macie w nich żywot wieczny; a one składają świadectwo o mnie” (Jan 5,39).
3. *Dzięki rozważaniu* (Dz. 17,2). Paweł „rozprawiał” z Żydami w synagogach. Przez proroka Izajasza Pan wzywa nas: „Chodźcie więc, a będziemy się prawować — mówi Pan! Choć wasze grzechy będą czerwone jak szkarłat, jak śnieg zbieleją; choć będą czerwone jak purpura, staną się białe jak wełna” (Iz. 1,18).
4. *Dzięki pomocy ze strony innych ludzi* (Dz. 8,27-35). Mając ograniczone zrozumienie Etiopczyk usiłował gruntowniej zbadać poselstwo Pisma Świętego. Bóg pospieszył mu z pomocą wysyłając Filipa, aby wyjaśnił Pismo Święte poszukującemu prawdy Etiopczykowi.

E. JAK NALEŻY PRZYJAĆ PISMO ŚWIĘTE

1. *Badaj i studiuj je codziennie* (Dz. 17,11). Codzienne czytanie i studiowanie Słowa Bożego jest wspaniałą praktyką.
2. *Niechaj mieszka w tobie obficie* (Kol. 3,16). Niech będzie żywe i skuteczne w twoim życiu.
3. *Przechowuj je w swoim sercu* (Ps. 119,11). Bóg sprawi, że przypomnisz je sobie wtedy, gdy będziesz go potrzebował.
4. Rozkoszuj się nim (Ps. 1,2).

F. PODSUMOWANIE

1. Ze Słowa Bożego człowiek dowiaduje się o swojej grzesznej naturze i o potrzebie zbawienia.
2. Ponieważ Słowo Boże jest żywe i mocne, Duch Święty posługuje się nim, by działać na nasze serca.
3. Duchowy pokarm, jakiego dostarcza Słowo Boże, umożliwia duchowy rozwój i wyzwala w nas zdumiewające mechanizmy obronne przeciwko grzechowi.
4. „Badanie Pisma w duchu Jezusa Chrystusa nie pozostanie bez nagrody. Jeżeli człowiek gotów jest uczyć się jak dziecko, podporządkować się całkowicie Bogu — znajdzie w Jego Słowie prawdę” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 68).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Czerwiec
2002 •
Druga
sobota

Temat nabożeństwa *Śłużba kobiet*

„Kobiety, którym leży na sercu dzieło Boże, mogą wykonywać dobrą pracę w swoim miejscu zamieszkania” (*Evangelism*, s. 465).

Myśl dnia

„Bardzo potrzebujemy poświęconych kobiet, które jako posłanki miłosierdzia mogą odwiedzać matki z dziećmi w ich domach i w miarę potrzeby pomagać im w codziennych domowych obowiązkach, a także przedstawiać im terazniejszą prawdę. Przekonacie się, że dzięki tej metodzie pozyskacie cenne dusze dla Chrystusa” (*Review and Herald*, 12 VII 1906).

Wstęp do zbierania darów

Składając dary dodaj do nich twoje zainteresowanie, troskę i modlitwę — za Kościół jako całość, za nauczycieli, za przywódców, za misjonarzy, pracowników instytucji charytatywnych, za dzieci i młodzież — aby wszyscy oni pełnili jak najlepszą służbę jako Boży szafarze. Ufając bezcennemu kierownictwu Pana w Kościele, złożmy nasze dary do Bożego skarbca.

Tekst biblijny i pieśni

Łuk. 13,34-35; 15,8-10

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Dobry Samarytanin*

Pomoce: Opowiedz historię o dobrym Samarytaninie i poproś dzieci, by odegrały poszczególne role uaktualniając tę historię. Będziecie więc potrzebować: pobitego człowieka, kaznodzieję, kierownika chóru itd.

Nauka: Troszcz się o swoich bliźnich.

Plan: Zob. Łuk. 10,25-37.

Pewnego dnia mama wysłała Andrzeja do sklepu po zakupy. Kiedy szedł ulicą, podeszło do niego kilku niegrzecznych chłopców, zatrzymali go, zabrali mu pieniądze, a potem pochnęli go tak, iż skręcił sobie nogę i nie mógł wrócić do domu.

Ulicą szedł kaznodzieja. Andrzej zawołał:

— Proszę pana, niech mi pan pomoże. Bardzo mnie boli noga.

Jednak kaznodzieja spieszył się, bo miał prowadzić nabożeństwo żałobne, a więc nie pomógł Andrzejowi.

Po pewnym czasie ulicą szedł kierownik chóru zborowego.

— Niech mi pan pomoże — wołał Andrzej. — Mam skrzyżowaną nogę. Nie mogę chodzić.

Ale kierownik spieszył się na próbę chóru, więc nie zatrzymał się i nie pomógł chłopcu.

Wtem Andrzej ujrzał człowieka, którego uważał za najgorszą osobę na świecie. Faktycznie bardzo go nie lubił. Chociaż człowiek ten był jego sąsiadem — mieszkał na tej samej ulicy — to jednak Andrzej nigdy nie mówił mu „dzień dobry”. A to dlatego, że człowiek ten nie pozwalał chłopcom grać w piłkę na ulicy i rzucać kamieniami w bezpańskie koty.

Tak więc widząc tego człowieka Andrzej milczał. Jednak sąsiad rozpoznał go, podszedł i zapytał, co się stało. Potem wziął chłopca na ręce i odwiózł go taksówką do szpitala. Nie tylko zapłacił za taksówkę, ale także zatelefonował do rodziców Andrzeja.

Który z tych ludzi był prawdziwym przyjacielem Andrzeja?

Jezus chce, żebyśmy byli przyjaciółmi ludzi, którzy potrzebują pomocy. Co stoi na przeszkodzie, byśmy pomagali naszym bliźnim, tak jak pragnie tego Jezus?

Plan kazania *Ewangelia według kobiet*

A. WPROWADZENIE

1. Co łączy ze sobą te dwa fragmenty — Łuk. 13,34-35 i 15,8-10?
 - a. W obydwóch tych fragmentach zostało opisane Boże współczucie, a wyrażenia użyte w tych opisach są rodzaju żeńskiego. Czy kiedykolwiek zwróciłeś uwagę, że Jezus dostrzegał u Boga zarówno cechy uważane za typowo męskie, jak i cechy typowo kobiece?
 - b. Najczęściej Jezus uczył, że Bóg jest Ojcem — miłującym, troskliwym, cierpliwym Ojcem, który pragnie dobra dla swoich dzieci i chce, by Jego królowanie w ich życiu było dla nich najważniejszą sprawą. Jednak przynajmniej dwukrotnie Jezus posłużył się porównaniem do kobiety, by zilustrować postawę Boga wobec Jego ludu. Być może opierał się na I Mojż. 1,27, a może po prostu uznał, że zdumiewająca pełnia natury Boga wymaga różnorodnych odniesień do człowieka, byśmy mogli zrozumieć Bożą wspaniałość, współczucie i wolę wobec Jego ludu na ziemi.

B. BÓG JAK TROSKLIWA KOKOSZ (Łuk. 13,34)

1. Jezus mówił Jerozolimę i jej mieszkańców. Z głębokim smutkiem w głosie wołał: „Ileż to razy chciałem zgromadzić dzieci twoje, jak kokosz zgromadza pisklęta swoje pod skrzydła”.

2. W czasach Jezusa Żydzi byli narodem rozproszonym po wielu krajach. Starali się zachowywać swoją narodową tożsamość, ale w wyniku działań wojennych, które Bóg dopuścił wskutek ich grzechów, byli rozproszeni po całym imperium rzymskim. Jezus pragnął zgromadzić ich jako Mesjasz, tak więc użył obrazu trokliwej kwoki, która gromadzi pod skrzydłami swoje rozproszone pisklęta.

C. BÓG JAK POSZUKUJĄCA MATKA (Łuk. 15,8-10)

1. W tych przypowieściach dotyczących natury Boga Jezus mówi o:
 - a. Kobiecie szukającej zgubionej monety.
 - b. Pasterzu szukającym zgubionej owcy.
 - c. Ojcu oczekującym powrotu syna.
2. Kobieta zgubiła jedną z dziesięciu monet. Była to poważna strata.
 - a. Prawdopodobnie była to szczególna moneta, którą otrzymała w posagu. Jej wartość wyrażała się nie tyle w jej nominale i sile nabywczej, ile w tych wszystkich dobrach symbolizowanych przez nią, związanych z nadzieją na szczęśliwe życie rodzinne.
 - b. Być może była to moneta stanowiąca część oszczędności gromadzonych w celu nabycia czegoś ważnego dla rodziny. W każdym razie moneta zgubiła się. Jednak kobieta nie spoczęła dopóty, dopóki jej nie znalazła.
3. *Bóg jest taki, jak ta poszukująca kobieta*, pragnąca dobrych rzeczy dla swoich dzieci. Te rzeczy mają służyć zaspokojeniu ich potrzeb. Bóg nie spocznie tak długo, jak długo nie zapewni swoim dzieciom tego, co najlepsze. Dla Niego jesteśmy bardzo cenni.
 - a. Jesteśmy warci tego, by nas szukać.
 - b. Nikt z nas nie jest zapomniany ani zaniebany przez Boga.

D. JAK JEZUS TRAKTOWAŁ KOBIETY

1. *Szacunek Jezusa dla kobiet* nie wydaje się nam dzisiaj niczym szczególnym, jednak powinniśmy pamiętać, że w tamtych czasach większość żydowskich mężczyzn tak się modliło: „Chwała niechaj będzie Bogu, że nie stworzył mnie poganinem. Chwała niechaj będzie Bogu, że nie stworzył mnie kobietą. Chwała niechaj będzie Bogu, że nie stworzył mnie niewolnikiem ani prostakiem”.
2. *Manichejczycy*, członkowie jednej z najbardziej popularnych mistycznych grup religijnych w Rzymie, w ogóle nie dopuszczali kobiet do swego grona. W innych pogańskich religiach rola kobiety sprowadzała się najczęściej do uprawiania prostytucji świątynnej. Jednak Jezus ustanowił zupełnie inny porządek w swoim Kościele.

3. *Miejsce kobiety* (Łuk. 10,38-42).
 - a. Żydzi wierzyli, że kobieta nie była godna, by trzymać w rękach zwój Prawa. Jej miejsce było w domu, gdzie miała służyć mężczyźnie. Jednak to wyjątkowe wydarzenie wskazuje, iż Jezus uważał kobiety za pełnoprawne członkinie społeczności swego Kościoła.
 - b. Jednym z najwyższych przejawów szacunku, jaki można okazać człowiekowi, jest poważne traktowanie jego opinii, przemyśleń i wątpliwości. Zauważ, że Maria nie była matką, tak więc Jezus uczył ją nie w tym celu, by mogła nauczać dzieci, ale dla niej samej.
4. *Kobięcy dar* (Łuk. 21,1-4).
 - a. Uboga wdowa złożyła dar w postaci dwóch monet, który w oczach Jezusa swoją wartością przewyższał hojne dary tych, którzy dawali tylko niewielką część tego, co posiadali.
 - b. Jezus pochwalił kobietę za to, iż była gotowa oddać wszystko, co posiadała.
5. *Świadectwo kobiety* (Łuk. 23,55-24,11).
 - a. Kto miał w sercu tyle miłości, by obmyć martwe ciało Zbawiciela i namaścić je wonnościami, a potem wczesnym rankiem iść do grobu za miastem, gdzie złożono Jezusa?
 - b. Kto miał tyle odwagi, by sprawdzić, czy coś jeszcze można uczynić dla zmarłego Mistrza, mimo że Jego grobu pilnowali okrutni rzymscy żołnierze?
 - c. Komu z ludzi jako pierwszemu dano przywilej ogłosić, że Jezus zmartwychwstał? To prawda, że uczniowie nie uwierzyli i uznali to za „baśnię” (Łuk. 24,11). Jednak ukazuje to tylko, że mężczyźni niechętnie słuchają tego, co Bóg ma im do powiedzenia za pośrednictwem kobiety.

E. PODSUMOWANIE

1. *Tak więc nie należy się dziwić, że Paweł powiedział:* „Nie masz Żyda ani Greka, nie masz niewolnika ani wolnego, nie masz mężczyzny ani kobiety; albowiem wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie” (Gal. 3,28). Dobrą nowiną dla kobiet jest to, że Boga nie można w pełni zrozumieć bez poruszania się w płaszczyźnie typowo kobiecych cech.
2. *Jezus przyszedł, by szukać i odnaleźć zgubionych ludzi, zarówno mężczyzn, jak i kobiety. Bóg szanuje i ceni jednakowo mężczyzn i kobiety. A więc kobieta może być też uczennicą Chrystusa, otrzymać Boże przebaczenie, może składać dary Bogu, być przedmiotem Jego troski, a z jej świadectwem należy się liczyć, i to jest dobra nowina dla każdej kobiety.*

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Czerwiec
2002 •
Trzecia
sobota

Temat nabożeństwa *Chrześcijańska nagroda*

Zbawienie jest z łaski, a nie z uczynków, ale nagroda Boga jest proporcjonalna do uczynków wierzącego człowieka. Zbawienie jest darem, a nagroda jest stosowna do zasług.

Myśl dnia

„Jakiegokolwiek by krzyża nie nieśli, jakiegokolwiek by nie ponieśli straty czy nie doznali prześladowań, choćby i stracili swe ziemskie życie — wszystko Bóg im wynagrodzi. »I oglądać będą jego oblicze, a imię jego będzie na ich czołach« (Obj. 22,4)” (*Przypowieści Chrystusa*, s. 114).

Wstęp do zbierania darów

Rozwijający się zbor potrzebuje wielu rzeczy. Jak nastolatek, który wyrasta z ubrań i butów, tak my potrzebujemy materiałów do studiowania i do dzielenia się z ludźmi.

Każdy rodzic wie, ile kosztuje utrzymanie dziecka. Żaden nastolatek nie ma oszczędności, by samodzielnie się finansować.

Składamy dzisiaj dary, ponieważ Bóg zasługuje na naszą wdzięczność, a my na naszej drodze do dojrzałości potrzebujemy doświadczenia, jakim jest dawanie. Dzielimy się tym, czym możemy się podzielić.

Tekst biblijny i pieśni

I Kor. 3,8-14

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Rozmowa z Bogiem*

Pomoce: Kartki z wypisaną modlitwą Pańską (Mat. 6,9-13).

Nauka: Bóg pragnie, byśmy modlili się codziennie.

- Plan: 1. Czy znacie jakąś modlitwę?
2. Bóg pragnie, byśmy modlili się codziennie.
3. Nauczmy się tzw. modlitwy Pańskiej.

Jak się macie dzisiaj? Pozwólcie, że o coś was zapytam. Jak wielu z was zna jakąś modlitwę na pamięć? Czy chcecie ją teraz powiedzieć? (Jeśli żadne z dzieci się nie zgłosi, sam powiedz jakąś modlitwę).

Bóg pragnie, byśmy modlili się codziennie. W ten sposób możemy rozmawiać z Bogiem. Czasami nie wiemy, co powiedzieć Bogu, prawda? W takim razie są dwie rzeczy, które możemy zrobić.

Możemy powiedzieć Bogu, że jesteśmy szczęśliwi albo smutni, opowiedzieć Mu o tym, co dzisiaj robiliśmy, czego się obawia-

my i o wszystkich innych sprawach. Bóg pragnie słuchać tego, co mamy Mu do powiedzenia.

Możemy też mówić do Boga słowami modlitwy, której nauczyliśmy się na pamięć. (Rozdaj dzieciom kartki z modlitwą Pańską). Przeczytajmy tę piękną modlitwę, której nauczył nas Jezus.

Jeśli nauczyłeś się tej modlitwy na pamięć, będziecie mogli z tymi słowami zwracać się do Boga. W nadchodzącym tygodniu módlcie się codziennie słowami tej modlitwy.

Plan kazania *Nagroda tutaj i tam*

A. WPROWADZENIE

1. Życie jest błogosławieństwem zarówno doczesnym, jak i wiecznym.
 - a. Istnieje zasadnicza różnica między nauką o zbawieniu a nauką o nagrodzie dla zbawionych.
 - b. Zbawienie jest z łaski, a nie z uczynków, ale nagroda jest stosowna do uczynków wierzącego człowieka.
2. I Kor. 3,8-15 objawia kilka prawd dotyczących tej nagrody:
 - a. Każdy zostanie nagrodzony stosownie do swej pracy (w. 8).
 - b. Pracujemy z Bogiem, mając przywilej służyć mu nie dlatego, by zyskać zbawienie, ale by dzielić radość tej służby (w. 9).
 - c. Mamy budować na Chrystusie jako na naszym fundamencie (w. 11).
 - d. Wierzący dokonuje wyboru materiału, z jakiego buduje: złota, srebra, drogich kamieni — niebiańskich materiałów — albo drewna, słomy, siana — przemijających, nietrwałych materiałów.
 - 1) Budowanie z nietrwałych materiałów prowadzi do nieuchronnej straty.
 - 2) Budowanie z trwałych materiałów będzie uwieńczone nagrodą.
 - e. *Ilustracja.* Pewien kaznodzieja siedział przy łóżku swego umierającego przyjaciela. Kiedy przyjaciel mówił o swojej śmierci, łzy napłynęły mu do oczu. Wiedząc, że człowiek ten nawrócił się stosunkowo niedawno, kaznodzieja pomyślał, że boi się on śmierci i usiłował go pocieszać. Wtedy umierający odpowiedział: „Nie boję się śmierci. Po prostu wstydę się umierać”. Powiedział, że ufa Chrystusowi jako swemu Zbawcy, ale odczuwa wstyd, gdyż stanie przed Nim z pustymi rękami. Jego życie było „budowaniem z drewna, siana i słomy”.
 - f. Nie musi tak być. Chrześcijanie mogą żyć i umierać jako zwycięzcy. Chrześcijańska nagroda jest czasami nazywana wieńcem lub koroną.

B. PIĘĆ KORON W BIBLI

W Nowym Testamencie wymienionych jest pięć różnych koron. Ważne jest, byśmy byli pewni ich znaczenia w kontekście wiecznego życia.

1. Korona żywota zwana także koroną miłości (Jak. 1,12 BG).
 - a. Otrzymujemy siłę, by zwalczyć pokusy i wytrwać w próbach dzięki miłości Bożej. Bez Jego miłości w naszych sercach z powodu trudnych doświadczeń ogarnęłoby nas rozgoryczenie, stalibyśmy się krytykanccy i stracilibyśmy koronę żywota.
 - b. Jest to korona, którą otrzymają „wierni aż do śmierci” (Obj. 2,10).
 - c. Aby ją otrzymać, musimy miłować Pana ponad życie (Mar. 8,35).
2. *Korona radości (chwały) zwana koroną zdobywcy dusz* (I Tes. 2,19-20). Największe dzieło, w jakim masz przywilej uczestniczyć, to przyprowadzanie ludzi do Chrystusa jako ich osobistego Zbawiciela.
 - a. Dlaczego pozyskiwać ludzi?
 - 1) Ponieważ mądrością jest ratowanie ginących (Przyp. 11,30).
 - 2) Ponieważ jest to częścią walki dobra przeciwko złu (Jak. 5,20).
 - 3) Ponieważ wzbudza to radość w niebie (Łuk. 15,10).
 - 4) Ponieważ każdy zdobywca dusz będzie świecił jak gwiazda na wieki wieczne (Dan. 12,3).
 - b. Jak możemy pozyskiwać ludzi?
 - 1) **Naszym życiem.** Inni mogą zobaczyć Chrystusa w nas, jeśli Jego miłość przejawia się w naszym postępowaniu w różnych sytuacjach (II Kor. 3,2).
 - 2) **Naszym głosem.** Słowne świadectwo o Chrystusie w mocy Ducha Świętego pozwala ludziom Go poznać (Dz. 1,8).
 - 3) **Naszą ofiarnością.** Oddawanie dziesięciny i darów służy głoszeniu ewangelii Chrystusa (Filip. 4,15-17).
3. Korona sprawiedliwości (II Tym. 4,8 BG).
 - a. Ta korona jest zdobywana przez tego wierzącego, który z miłością oczekuje powtórnego przyjścia Chrystusa. Paweł mógł powiedzieć o sobie: „Dobry bój bojowałem” (w. 7a).
 - b. Paweł zwyciężył w duchowym boju. Mógł więc dodać: „biegu dokonałem” (w. 7b).
 - c. Nieustannie wpatrywał się w Chrystusa (Filip. 1,6). W końcu mógł więc powiedzieć: „wiarę zachowałem” (II Tym. 4,7c).

4. *Korona chwały* (I Piotra 5,4).
 - a. Jest to korona dla wiernego, posłusznego zwycięzcy.
 - b. Wręczy ją osobiście Arcypasterz. Jest ona nieprzemijająca (zob. Mat. 10,41-42).
5. Korona niekazitelna [wieniec nieznikomy] (I Kor. 9,24-25 BG).
 - a. *Jest to korona za zwycięskie życie*. Kluczem do zwycięstwa jest zdyscyplinowane życie. Sportowiec wyrzeka się wszystkiego, co może zagrozić osiągnięciu zwycięstwa. Podobnie chrześcijanin musi panować nad sobą i wyrzec się wielu rzeczy.
6. W Nowym Testamencie mamy powiedziane, na jakich zasadach wierzący zdobędzie koronę zwycięzcy:
 - a. Poświęcony wierzący będzie wyrzekać się wszystkiego, co może go osłabić lub utrudnić zwycięstwo (Hebr. 12,1).
 - b. Poświęcony wierzący będzie patrzył na Jezusa (Hebr. 12,2).
 - c. Poświęcony wierzący złoży siebie i wszystko, co posiada, na ołtarzu Pańskim (Rzym. 12,1-2).
 - d. Poświęcony wierzący przez wiarę odrzuci wszystko, co będzie hamować jego duchowy rozwój (Hebr. 11,24-29). Nie można zdobyć tej korony, gdy jest się jedynie kibicem w chrześcijańskim życiu. Musimy stanąć do biegu i biec do zwycięstwa!

C. PODSUMOWANIE

1. *Ilustracja*. W pewnej legendzie anioł w trakcie rozmowy ze starym chrześcijaninem wszedł do wielkiej piwnicy i przyniósł z niej piękną koronę ozdobioną wspaniałymi klejnotami. Powiedział:

— To jest korona, którą przygotowałem dla ciebie, gdy byłeś młodzieńcem, ale ty nie chciałeś całkowicie podporządkować się Panu, więc ta korona nie należy do ciebie.

Później przyniósł inną koronę. Była piękna, ale nie dorównywała pięknnością poprzedniej. Powiedział:

— A tę koronę przygotowałem dla ciebie, gdy byłeś w średnim wieku, ale ty zmarnowałeś swoje najlepsze lata. Tak więc i ta korona nie należy do ciebie.

Po raz trzeci poszedł do piwnicy. Tym razem przyniósł z niej prostą, złotą koronę bez żadnych klejnotów. Powiedział:

— To jest korona twojej starości. Ta będzie należeć do ciebie na zawsze.

Każdy człowiek odbierze taką nagrodę, na jaką sam zasłużył. Jaka będzie twoja nagroda?

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Czerwiec
2002 •
Czwarta
sobota

Temat nabożeństwa *Chrześcijańska jedność*

Kiedy ludzie nie są związani z sobą koniecznością czy interesem, ale miłością, wówczas ukazują działanie siły, która przewyższa wszelką ludzką moc.

Myśl dnia

„W jedności siła, więc Pan pragnie, aby ta prawda zawsze była ukazywana w Jego ludzie. Wszyscy wierzący mają być zjednoczeni w miłości, łagodności i w pokorze ducha. Zorganizowani w społeczność w celu połączenia swych sił, mają pracować tak, jak pracował Chrystus. Zawsze mają okazywać takt i szacunek sobie nawzajem i innym ludziom. Każdy talent ma swoje miejsce i ma być poddany kontroli Ducha Świętego” (*Selected Messages*, t. III, s. 15).

Wstęp do zbierania darów

Ktoś może zapytać: „Czy oplać się chodzić do zboru?”

Według danych zbieranych przez firmy ubezpieczeniowe, ludzie uczęszczający do kościoła żyją przeciętnie 5,7 roku dłużej niż pozostali.

Zig Ziglar podaje kilka danych statystycznych i podsuwa oryginalną myśl. „Jeśli regularnie uczęszczamy do kościoła, ryzyko zawału serca jest prawie o 60% mniejsze, a ryzyko wypadku samochodowego o 55%. Chciałbym udzielić pewnej rady mojemu bratu, który nie jest chrześcijaninem. Jeśli nie jesteś pewien, dokąd pójdziesz po śmierci, chodź regularnie do kościoła, żebyś opóźnił swoje odejście z tego świata, ponieważ skoro nie chcesz znać Jezusa, przynajmniej naciesz się tym życiem”.

Mamy wiele powodów do oddawania Panu dzięczyn i darów, ale dzisiaj pokażmy choćby ten jeden — naszą wdzięczność za miłość Jezusa Chrystusa, naszego Zbawiciela.

Tekst biblijny i pieśni

Ef. 4, 1-3

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Szczególne słowo „przepraszam”

Nauka: Bóg pragnie, byśmy byli uczciwi.

Plan: 1. Kiedy zrobimy komuś coś złego, powinniśmy go przeprosić.

2. Naszym największym lękiem jest lęk przed karą oraz obawa, że nie będziemy kochani i akceptowani.

3. Bóg miłuje nas nawet wtedy, gdy czynimy coś złego.

Kiedy coś zdarzy się w domu, zwłaszcza wtedy, gdy zrobiłeś coś, czego nie powinieneś robić, czujesz się winny. Czasami wskutek niewłaściwego postępowania możesz nawet zrobić krzywdę samemu sobie.

Kiedy czujesz się winny i skrzywdzony, dobrze jest przytulić się do mamy lub taty, którzy pocieszą cię dobrym słowem. Szkoła została wyrządzona, ale najbardziej boimy się kary, odrzucenia i braku miłości.

Ludzie czasami boją się w ten sposób Boga. Kiedy czynimy zło, czujemy się winni. Czasami nawet uważamy, że pewne rzeczy, które nam się przydarzyły, są karą Bożą. Ale przede wszystkim, gdy popełnimy coś złego, czujemy się niegodni miłości, niekochani.

Pomyśl, jak dobrze wiedzieć, że Bóg nam przebacza i kocha nas, nawet wtedy, gdy czynimy coś złego. Jezus pragnie nas przekonać, że jesteście kochani bez względu na to, co uczyniliśmy.

Plan kazania *Aby byli jedno*

A. WPROWADZENIE

1. Tematem Listu do Efezjan jest chrześcijańska jedność.
 - a. Zakładając wiele zborów i obserwując ich rozwój Paweł rozumiał, że bez jedności niewiele da się osiągnąć.
 - b. W pierwszych trzech rozdziałach przedstawia więc podstawy chrześcijańskiej jedności. W dwóch kolejnych rozdziałach opisuje praktyczne skutki jedności. W rozdziale czwartym omawia sedno chrześcijańskiej jedności.
2. Dzisiaj powinniśmy skupić uwagę na rozdziale czwartym. Apostoł mówi tam o:
 - a. Zachowaniach wynikających z chrześcijańskiej jedności.
 - b. Podstawach chrześcijańskiej jedności.
 - c. Korzyściach płynących z chrześcijańskiej jedności.

B. ZACHOWANIA WYNIKAJĄCE Z CHRZEŚCIJAŃSKIEJ JEDNOŚCI (Ef. 4, 1-3).

1. Paweł zaczyna od zachowań ludzi, gdyż mają one wiele wspólnego z jednością.
 - a. Zachowanie się jest równie ważne dla jedności Kościoła jak zasady wiary. Niewłaściwe zachowanie może tak samo niszczyć jedność Kościoła jak doktrynalne odstępstwo.
 - b. Paweł bezpośrednio nawiązuje do sposobu postępowania jako pierwszoplanowej kwestii. „Napominam was (...) abyście postępowali, jak przystoi na powołanie wasze” (w. 1). Wymienia siedem cha-

rakterystycznych cech tych ludzi, wśród których panuje chrześcijańska jedność.

2. *Ich życie jest stosowne do ich powołania* (w. 1). Jeśli mamy przyczynić się do utrzymania chrześcijańskiej jedności, to nasze postępowanie powinno być takie, by nigdy nie przynosić ujemny chrześcijaństwu.
3. *Są pokorni* (w. 2). Chrześcijanin nie jest egoistyczny ani pyszny. Jakiś mądry człowiek powiedział kiedyś: „Egoizm jest środkiem uśmierzającym ból doświadczany z tego powodu, że jest się głupcem”.
4. *Są łagodni* (w. 2). Człowiek łagodny to taki, który poddaje się Bożej kontroli i dzięki temu staje się uprzejmy i miłosierny wobec innych. Egoizm został w nim uśmiercony, a Chrystus działa w nim z całą łagodnością. Paweł powiedział: „Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; żyję więc już nie ja, ale żyje we mnie Chrystus” (Gal. 2,20).
5. *Są cierpliwi* (Ef. 4,2). Człowiek cierpliwy to ten, kto ma możliwość zemsty, ale nigdy tego nie czyni. Cierpliwość uzdalnia do znoszenia zniewag bez uczucia rozgoryczenia i narzekania na los.
6. *Są wyrozumiali* — „znosząc jedni drugich” (w. 2). Jako chrześcijanie musimy być wyrozumiali dla bliźnich i ich upadków tak, jak Bóg jest wyrozumiały dla nas.
7. *Są miłujący* — „znosząc jedni drugich w miłości” (w. 2). Słowo miłość oznacza tu pragnienie czynienia dobra drugiemu człowiekowi.
8. *Są czynicielami pokoju* (w. 3). Pokój nie jest dziełem przypadku — musimy do niego dążyć i starać się go zachować.

C. PODSTAWY CHRZEŚCIJAŃSKIEJ JEDNOŚCI (w. 4-6)

1. *Postępowanie wierzących ma żywotne znaczenie dla chrześcijańskiej jedności.* Na jakim fundamencie opiera się chrześcijańska jedność? Paweł wymienia siedem kamieni węgielnych: jedno ciało, jeden Duch, jedna nadzieja, jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest, jeden Bóg.
 - a. **Jedno ciało** (w. 4a). Jedność Kościoła jest istotna dla dzieła Chrystusa.
 - b. **Jeden Duch** (w. 4b).
 - c. **Jedna nadzieja** (w. 4c). Jest to nadzieja ostatecznego zakończenia dzieła naszego zbawienia w wiecznym królestwie Bożym.
 - d. **Jeden Pan** (w. 5a).
 - e. **Jedna wiara** (w. 5b). Paweł nie mówi tutaj o zbiorze zasad wiary charakterystycznych dla określonego wyznania chrześcijańskiego. Jest jedna wiara, dzięki której ludzie wchodzą w zbawczy związek

z Chrystusem. Może być wiele różnych grup chrześcijańskich (wyznań), ale jest tylko jedna wiara w Chrystusa, przez którego możemy być zbawieni. Ta wiara uczy nas ufać Chrystusowi jako naszemu osobistemu Zbawicielowi!

- f. **Jeden chrzest** (w. 5c). Jak jest tylko jedna wiara, przez którą wchodzimy w zbawczy związek z Chrystusem, tak jest jeden chrzest, przez który możemy na zewnątrz pokazać nasze wewnętrzne doświadczenie.
- g. **Jeden Bóg** (w. 6). Paweł mówi o czterech rzeczach dotyczących jedyne Boga:
 - 1) Jest Ojcem wszystkich — to znaczy, że stworzył wszystkich.
 - 2) Jest ponad wszystkich — to znaczy, że panuje nad wszystkimi.
 - 3) Jest przez wszystkich — to znaczy, że podtrzymuje wszystkich przy życiu.
 - 4) Jest we wszystkich — to znaczy, że jest obecny w życiu wszystkich stworzonych istot.

D. KORZYŚCI PŁYNĄCE Z CHRZEŚCIJAŃSKIEJ JEDNOŚCI (w. 28-32)

- 1. Oto co się dzieje, gdy panuje jedność:
 - a. **Zmienia się postępowanie** (w. 28). Nie pytamy: „Co mogę dostać?“, ale: „Co mogę zrobić dla innych?“
 - b. **Mowa staje się czysta** (w. 29). Trudno mówić o chrześcijańskiej jedności z Bogiem i bliźnimi tam, gdzie padają złośliwe uwagi i gdzie używa się wulgarnych słów.
 - c. **Poświęcenie wzrasta** (w. 30). Kiedy w każdej chwili jesteśmy świadomi tego, że Jezus umarł za nas i za naszych bliźnich, nasze poświęcenie się Bogu i bliźnim wzrasta.
 - d. **Wierzący unikają konfliktów** (w. 31). Jedność prowadzi do unikania konfliktów. Wszelka zawziętość, gniew, spory, złe słowa i zła wola znikną.
 - e. **Okazywana jest uprzejmość** (w. 32). Uprzejmość oznacza kierowanie się wyrozumiałością i dobrocią.

PODSUMOWANIE

Jezus modlił się: „aby wszyscy byli jedno, (...) aby świat uwierzył, że Ty mnie posłałeś” (Jan 17,21).

Przewodnik Starszego Zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Czerwiec
2002 •
Piąta
sobota

Temat nabożeństwa *Studiowanie Biblii*

„Pan pragnie, byś studiował Biblię. On nie dał żadnego dodatkowego światła, które miałyby zająć miejsce Jego spisanego Słowa. Światło, udzielone przez Pana, ma kierować umysły ludzi do Jego Słowa, które — jeśli zostanie przyjęte i przyswojone — stanie się pokarmem dla ducha. Wtedy dobre uczynki pojawią się jak światłość w ciemności” (*Letter 130, 1901*).

Myśl dnia

„Polecam ci, drogi czytelniku, Słowo Boże jako regułę twojej wiary i praktyki życia. Przez to Słowo będziemy sądzeni. W tym słowie Bóg obiecał dać widzenia w »dniach ostatecznych« nie po to, by ustanowić nowe zasady wiary, ale by nieść pociechę swemu ludowi i naprowadzić na właściwą drogę tych, którzy zeszli ze ścieżki biblijnej prawdy” (*Early Writings, s. 78*).

Wstęp do zbierania darów

„Czcij Pana darami ze swojego mienia i z pierwocin wszystkich swoich plonów! I będą twoje stodoły wypełnione ponad miarę, a twoje prasy opływać będą w moszcz” (Przyp. 3,9-10).

„Jeden daje hojnie, lecz jeszcze więcej zyskuje; inny nadmierne skąpi i staje się tylko uboższy. Kto jest dobroczynny, będzie wzbogacony, a kto innych pokrzepia, sam będzie pokrzepiony” (Przyp. 11,24-25).

„Szczodrobliw o szczodrobliwości myśli, a przy szczodrobliwości stać będzie” (Iz. 32,8 BG).

„Boska Mądrość postanowiła, że w planie zbawienia funkcjonować będzie prawo działania i reakcji na to działanie, które są podstawą dobroczynności w jej różnorodnych przejawach i podwójnym błogosławieństwem. Ten, kto udziela potrzebującym, jest błogosławieństwem dla nich, a jednocześnie sam zyskuje takie samo wielkie błogosławieństwo” (*Rozsądne szafarstwo, s. 7*).

Tekst biblijny i pieśni

II Król. 22,8

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Szczęście dzięki miłości*

Pomoce: Kilka bandaży.

Nauka: Miłość sprawia, że czujemy się szczęśliwi.

Plan: 1. Jeśli jesteś chory albo ranny, możesz potrzebować pomocy medycznej.

2. Czujemy się szczęśliwymi, gdy jesteśmy kochani i doceniani.

3. Jezus pomagał ludziom, ponieważ ich miłował.

Jeśli upadniesz i zranisz się podczas zabawy, możesz potrzebować opatrunku, a czasami nawet pomocy lekarskiej. Jeśli uraz jest poważny — skręcenie stawu czy złamanie kości — musisz nosić gipsowy opatrunek na chorej nodze lub ręce. Mama nie może sama założyć takiego opatrunku, ale może opatrzeć mniej poważne zranienia.

Kiedy doznajemy urazu i cierpimy, ważne jest, byśmy czuli się kochani i doceniani. Mama lub tata mogą nas pocieszyć i zapewnić, że wszystko będzie dobrze. Jest to dla nas bardzo ważne, ponieważ wtedy wiemy, że jest ktoś, kto nas kocha i komu na nas zależy.

W pewnym sensie miłość, jaką okazują nam bliscy, jest najlepszym lekarstwem. Czuła troska pomaga nam czuć się lepiej.

Kiedy Jezus uzdrawiał ludzi, sprawiał, że czuli się kochani, w ten sposób wzbudzał w nich chęć do życia i sprawiał, że byli szczęśliwi.

Plan kazania

Błogosławieństwo odkrycia zapomnianej księgi

A. PROWADZENIE

W czasach króla Jozjasza dokonano w Izraelu wielkiego odkrycia. Podczas naprawiania uszkodzeń w świątyni jerozolimskiej kapłan Chilkiasz rzekł do sekretarza Szafana: „Znalazłem w świątyni Pana księgę zakonu” (II Król. 22,8). Od tego prostego stwierdzenia zaczęło się jedno z najważniejszych wydarzeń w dziejach starotestamentowego ludu Bożego. Opis tego wydarzenia nie tylko opowiada o Bożym poselstwie dla ówczesnych Izraelitów, ale także zawiera poselstwo Boże dla nas. Wydarzenie to jest związane z odkryciem zapomnianej księgi, jednej z części Pisma Świętego. Odkrycie tej księgi można porównać do odkrycia na nowo Biblii — doświadczenia, które staje się udziałem wielu współczesnych nam ludzi.

B. PONOWNE ODKRYCIE BIBLIJ W PERSPEKTYWIE HISTORYCZNEJ

1. Odkrycie zapomnianej księgi.

a. **Czasy:** Jozjasz był wnukiem Manassesa, jednego z najnikczemniejszych królów Judy. Za panowania Manassesa kraj załapała fala bałwochwalstwa i niemoralności.

1) W kraju nie tylko oddawano cześć gwiazdom i uprawiano czary, ale także wprowadzono kult Baala. Wszędzie pełno było okrucieństwa, a świątynia Boża była zaniedbana.

2) Król i lud słyszeli słowa proroków, ale buntowali się przeciwko Bogu swoich ojców.

b. **Król:** Potem nastąpiły czasy panowania Jozjasza. Miał zaledwie osiem lat, kiedy rozpoczął panowanie, a panował trzydzieści dziewięć lat. Był sprawiedliwy przed Panem, wierny swemu dziedzictwu i po-

święcony Bogu przez cały czas sprawowania rządów. Wierności Bogu nauczyli go pobożni ludzie, którzy się nim opiekowali, tak więc Jozjasz po objęciu władzy zaczął szukać Pana i postanowił odrestaurować świątynię. Kiedy rozpoczęto prace w świątyni, dokonano niezwykłego odkrycia!

- c. **Księga**, którą znaleziono, była nazwana „księgą prawa” i była Księgą Powtórzonego Prawa, albo jej częścią.

- 1) Było to Słowo Boże odkryte na nowo! Przez jakiś czas leżało zapomniane, zagubione pod stosem kamieni w jednym z pomieszczeń świątynnych, gdzie pozostawało niezauważone przez wiele lat.

- 2) Wydaje się oczywiste, iż w tym okresie lud Boży nie studiował Biblii tak, jak powinien był studiować.

- 2. *Błyskawiczna reakcja na odkrycie księgi*. Reakcja Jozjasza jest opisana przez historyka następująco:

- a. Jozjasz usłyszał odczytaną treść księgi (II Król. 22,11).

- 1) Jest to pierwszy krok do osobistego odkrycia Słowa Bożego — gotowość do czytania lub słuchania.

- 2) Serce Jozjasza było czułe, a on sam głęboko ukorzył się przed Panem.

- b. **Jozjasz zareagował na poselstwo zawarte w księdze** (II Król. 22,11). Był tak poruszony tym, co usłyszał, iż rozdarł swoje szaty na znak smutku i skruchy.

- c. **Jozjasz polecił odczytać księgę przed całym ludem** (II Król. 23,1-2). Bóg przemówił do serc Judejczyków tak, jak przemówił do serca Jozjasza. Zostali oni przekonani o zapomnianym przymierzu i odnowili przymierze z Panem.

- d. **W wyniku odkrycia księgi nastąpiło ożywienie**. Świątynię oczyszczono z pogańskich kultów, a kraj — z bałwochwalstwa. Niemoralność została powstrzymana. Przywrócono obchodzenie Paschy. Następstwa odkrycia Biblii to: odnowa przywództwa, odnowa celów i odnowa ducha pobożności wśród ludu.

C. ODKRYCIE BIBLIJ DZISIAJ

- 1. Możesz odkryć Biblię na trzy sposoby.

- a. Odkrycie znaczenia Biblii.

- 1) Biblia nie jest autorytetem w dziedzinie nauki czy historii, ale jest autorytetem w sprawach duchowych. Nie jest to książka o religii, ale Boże objawienie. Jest to księga opowiadająca o odkupieniu, księga natchniona przez Boga. Objawia Boga, a więc jest Słowem Bożym!

- 2) Jest ostatecznym autorytetem dla nas, podstawą naszej wiary.
 - 3) Goethe powiedział: „Kiedy słucham kazania, nie zawsze muszę się zgadzać z kaznodzieją, ale chcę, żeby on w to wierzył”. Potrzebujemy czegoś pewnego, na czym możemy oprzeć swoją wiarę i praktykę. Biblia jest odpowiedzią na to.
- b. **Osobiste odkrycie Biblii.**
- 1) Biblia przemawia do nas osobiście.
 - 2) Duch Święty wyjaśnia znaczenie Słowa naszym umysłem, gdy my otwieramy serca na Słowo. Jezus czynił to dla uczniów w drodze do Emaus, gdy wyjaśniał im fragmenty Pisma Świętego dotyczące Jego mesjańskiej misji. Kiedy Go rozpoznali, powiedzieli: „I rzekli do siebie: Czyż serce nasze nie pałało w nas, gdy mówił do nas w drodze i Pisma przed nami otwierał?” (Łuk. 24,32).
 - 3) On nadal czyni to w naszych sercach za pośrednictwem Ducha Świętego!
- c. **Praktyczne odkrycie Biblii.** Jednym z celów naszego życia powinno być przywrócenie znaczenia Biblii dla nas osobiście.
- 1) *Ustysz ją.* W Przep. 1,5 czytamy: „Kto mądry, niech słucha i pomnaża naukę”.
 - 2) *Czytaj ją.* Zapominamy 90-95% tego, co słyszymy. Tak więc powinniśmy osobiście czytać Biblię. Czytaj ją w duchu poszukiwania. Czytaj ją z wiarą. Czytaj ją, aby mieć łączność z niebiańskim Ojcem. Czytaj ją z modlitwą.
 - 3) *Studiuuj ją.* Zapominamy 70% tego, co czytamy. Tak więc osobiście studiuuj Biblię, notując to, co odkryjesz. Studiuuj też lekcje Szkoły Sobotniej. Studiuuj Biblię zawsze, gdy masz ku temu okazję.
 - 4) *Ucz się jej na pamięć.* Przechowuj ją w pamięci i w sercu. Ucz się na pamięć wersetów, a nawet całych rozdziałów i większych fragmentów Biblii. Dzięki temu będziesz pamiętał jej przesłanie.
 - 5) *Rozmyślaj o niej.* Psalmista tak pisał o człowieku prawdziwie pobożnym: „Ma upodobanie w zakonie Pana i zakon jego rozważa dniem i nocą” (Ps. 1,2). Budząc się rano myśl o Słowie Bożym. Udając się na spoczynek także o nim rozmyślaj.

D. PODSUMOWANIE

Biblia staje się dla nas żywą księgą, kiedy doświadczamy osobiście jej prawdy i żywotnej siły. Odkryj Biblię dla siebie. Poświęć się Słowu Bożemu. Ono przynosi życie!